ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 09 Služebník zla.pdb

PDB Name: Vampýra - 09 Služebník zla
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

NewDelhi, Indie

Jeho pohled byl moc sama.

Zabodával jej do očí soukmenovců, stojících kolem dokola, a nic v mimice jeho tváře nevypovídalo o nedávno utrpěné pohaně. Ani křížová jizva na levé skráni nepulsovala větším množstvím krve než jindy.

Landru zakrýval příkrostí hořkou chuť porážky, kterou musel teprve nedávno spolknout v nepálském chrámu. Jejich hlášení přijal mlčky. A nyní nespokojeně poručil: "Ukažte mi to!"

Věděli, že selhali. Byli v přesile, a přece kapitulovali před jedinou ženou...

"Povedu tě," řekl Tanor, oblečený podle starého jogínského způsobu. Již mnoho let byl hlavou místního upírského klanu, jenž si v tomto přelidněném milionovém velkoměstě žil jako prase v žitě.

Sotva by se našla příhodnější země nežli Indie, kde může jakékoliv množství obyvatel z nižších kast náhle zmizet, aniž by to někoho zajímalo. Upíři tu měli obrovské možnosti a služebné kreatury takřka nepotřebovali.

Ale zároveň Indové jako málokterý národ také provozují náboženství, jež jim poskytuje hluboké porozumění pro okultismus a svět nadpřirozena. V důsledku čehož tu vždy bude dost lidí, kteří úspěšně (nebo aspoň napoprvé úspěšně) odrážejí útoky Starého plemene. "Úmrtnost" upírů by zajisté nebyla nikterak znepokojivá, kdyby existoval dorost. Protože však Liliový kalich, předmět nezbytný k plození pravých upírů, byl stále ještě ztracený, také řady zdejšího klanu během půltřetího století prořídly.

Tanor se nikterak neobával zavést na toto téma s Landruem řeč, zatímco spolu sami kráčeli chodbami shromaždiště, nacházejícího se ve východní části městského jádra.

Landruova nadmíru agresivní reakce ho zarazila.

"Nedokázali jste si poradit ani s jediným novorozencem!" vyprskl a s očima rudě žhnoucíma se postavil proti Tanorovi. Jeho pěst prudce vystřelila dopředu a uchopila falešného jogína za šaty. "Radím ti, Tanore, dej si, ty starý žvanile, pozor! Celý ten čas, co pátrám po místě, kde je skryta naše nesvátost, vyšlo z řad našeho kmene jen málo hodnotnějšího, a jsem přesvědčen, že na tom se nic nezmění! Vy si ani neuvědomujete rozsah nebezpečí, které se od té krádeže mezi námi šíří jako bující lidská rakovina. Skrytě, pomalu a tiše!"

Tanor třepal rukama i nohama několik centimetrů nad zemí. Jako by zkoušel nový druh "levitace". Byl popuzen Landruovou hrubostí, avšak podceňoval jeho nebezpečnost. Tanor spoléhal na upírský Kodex.

"Je snad ještě nějaké jiné nebezpečí, než že se z nás stále víc a víc stává ohrožený druh?" zavrčel skrze vyceněné zuby. "A ta, kterou nazýváš "novorozencem", dozrávala skoro celé století, než se vylíhla!"

Landru povolil stisk.

Tanor se nesesypal k zemi. Elegantně se napřímil a uhladil si oděv.

"Existuje ještě jedno nebezpečí!" pravil Landru, aniž by si všímal Tanorova dovětku.

"Jaké?" Tanorova zvědavost přehlušila i oprávněnou dotčenost Landruovou surovostí. Vlastně byl nakonec ještě i rád, že tu nebyl nikdo z jeho klanu, kdo by se stal svědkem jeho ponížení.

"Nebude se ti líbit, co řeknu."

"Hlavně se mi nelíbí nafoukanost, S jakou se stavíš vůči sobě rovným!"

"Sobě rovným?" Landru protáhl obličej. "Právě o to jde! Stále víc se vzdalujete starým hodnotám - a ani si toho nevšimnete. Naše rasa degeneruje! Už dávno to pozoruji!"

Tanor se nijak netajil svým postojem. "Sama sebe však zřejmě vidíš jako jedinou výjimku, touto degenerací nezasaženou..."

Landru učinil rukou odmítavé gesto. "Věděl jsem, že nebudeš schopen to skutečně důsledně pochopit!"

Tanor zavrtěl hlavou. "Mýlíš se," řekl pyšně. "Jsem dokonce stejného názoru jako ty. Našel bys mnohé, koho podobné myšlenky pronásledují, kdyby ses jenom ráčil snížit k tomu, abys s nimi promluvil. Bojím se -" opět vykročil kupředu, "- že tvůj největší problém není v hledání Kalichu. Tvůj největší problém jsi ty sám! Stále víc a víc ztrácíš kontakt s vlastním národem!"

Landru potlačil chuť Tanora na místě zabít.

Zkrotil svůj vztek, protože si uvědomil, že náčelník indického klanu má v podstatě pravdu. Nejen s ostatními, i s ním se už dlouho děla jakási plíživá proměna. Důvod tušil. V tuto chvíli dokonce jasněji, než kdykoli předtím.

Dohonil Tanora a skoro smířlivým tónem řekl: "Mám na to teorii. Snad by tě zajímala."

"Snad," připustil Tanor stejně smířlivým tónem. Zdálo se, že vycítil, že respekt, který mu Landru alespoň takto nepřímo vyjádřil, není pouhou lstí.

"Nikdo," začal Landru, když zase kráčeli vedle sebe, "ani já, nevíme nic přesného o všech funkcích Kalichu. Považuji za možné, že dokáže víc než jen se starat upírům o dorost, snad také..." udělal pauzu, aby mohl studovat Tanorovu reakci, "... snad také udržuje evoluci v našem plemeni."

"Co tím myslíš?"

"Jednoduše vyjádřeno, opak devoluce," nemohl si Landru odpustit sarkasmus. "Třeba na bytí či nebytí Kalichu závisí pokrok či úpadek našeho plemene. Už půltřetího století tento vliv chybí. Následky již nelze ignorovat. Čehož sis už všiml i ty a ti, o kterých jsi předtím mluvil!"

Tanor zamyšleně mlčel. Pak pravil: "V tvém uvažování nacházím chybu."

"Jakou?"

"Kdyby měl Kalich na nás takovýto vliv, působil by globálně. Musel by zasáhnout každého upíra, ať by byl kdekoli - a stejně tak, ať by byl kdekoli Kalich." Vyčkal, až Landru přikývne. "Kdyby tomu bylo tak, pak by tato síla musela působit i po krádeži. Místo jeho úkrytu by přece nemohlo hrát žádnou roli!"

Landru uznával oprávněnost takové námitky. Zároveň však hned ukázal, že tuto teorii dávno promyslel do všech důsledků.

"Existují však dvě možnosti, které takové námitce odolají," odvětil. "Ta první by znamenala katastrofu, protože podle ní by Kalich byl tenkrát nejen ukraden, nýbrž i zničen..."

Tanor, přikývl, jako by ani jemu nebylo toto podezření zcela cizí.

"... druhá spočívá v tom, že naše nesvátost je na nějakém místě magicky zastiňována, což zcela ruší její působení."

"Kde by to mělo být?" otázal se Tanor pochybovačně.

"To kdybych věděl, dávno bych ho přinesl zpět!"

"Cesta do Nepálu byla slepou uličkou?"

Landru s kyselým úšklebkem přikývl. K dalšímu komentáři se neměl, a navíc již byli u cíle své cesty.

Tanor otevřel krvavě rudé dveře, které v Landruovi bezděky vyvolaly asociaci: To je jedna deska Temné Archy!

Tatáž abstraktní myšlenka mu bezdůvodně vytanula na mysli už tam nahoře v Himáláji před padacími dveřmi.

Zahnal ji od sebe.

Vstoupil za Tanorem do místnosti, ve které ležela magicky zakonzervovaná mrtvola.

"Jak vidíš, úplně všechno jsme nezkazili," obrátil se Tanor k Landruovi.

Landru přistoupil k nahému nebožtíkovi, v jehož obličeji bylo více překvapení než zažitého utrpení.

"Trofej!" řekl pohrdavě. "K ničemu víc se nehodí! Taky jsem si jednou po dlouhou dobu schovával hlavu nepřítele coby trofej - ale ne bezúčelně. Vskutku, nabízíte mi chabou náhradu za tu, která vám utekla!"

"Patřili k sobě," připomněl Tanor.

"Byl to jenom člověk," zpochybnil to Landru. "Bez zvláštních schopností."

"To se může změnit..."

Landru dobře postřehl lstivý rys kolem náčelníkových úst. Přesto zůstal věrný svým zásadám. "Je mrtev! Mohl bych si jej podmanit, jako mnohé před ním, a proměnit jej dočasně v poslušného zombieho. Ale co bych tím získal? Loutek mám dost. Jeho duše je vyhaslá, tělo je bezcenné!"

Tanorovi se zablýsklo v očích.

"Přijmi ho jako dárek našeho klanu," řekl. "Jako pokus o usmíření."

"Nechci ho!"

Tanor pokýval hlavou, načež důrazně pronesl: "Jen počkej, až uvidíš, co ti nabízím. Pak ho budeš mít rád... Ba budeš ho milovat!"

Sydney, Austrálie

Poté, co na policejní patologii identifikovala svojí sestru, byla Maryann Rosehillová po několik dní v hluboké depresi. Pohled na bestiálně zavražděnou dívku se jí vpálil do mozku mnohem hlouběji, než jakýkoliv zážitek kdykoli předtím.

Než ji našli, ležela Patricia ve vodě několik dní. Experti to určili podle toho, že se jí pod kůží počal již tvořit mrtvolný tuk. Tělo bylo silně nabobtnalé a sotva k poznání. Každopádně vypadala zcela jinak, než jak si Maryann uchovávala svoji půvabnou sestru ve vzpomínce. A přece bylo dost záchytných bodů, podle kterých se dala identita mrtvé bezpečně určit.

Úřady byly uspokojeny.

Maryann ne.

Původně chtěla jet s otcem. Toho však zpráva o pravděpodobném zavraždění druhé dcery natolik sebrala, že se necítil být s to trmácet se až z Darwinu přes devatenáct set mil daleko na nejhlubší jihovýchod do Sydney.

Její otec...

Nikdy se nevzpamatoval z toho, že Patricia před dvěma léty - krátce poté, co zemřela matka na rakovinu - opustila tak bezhlavě rodičovský dům. Odtáhla do Sydney za vysněnou kariérou modelky. Chtěla se postavit na vlastní nohy. Život v provincii (tak se jí od malička Darwin jevil, třebas je hlavním městem severního území) jí nic neříkal. Už od dětství měla hlavu plnou různých nesmyslů o lepším životě.

Maryanně se proto zdál "úlet" její sestry předem daný. Vždycky se snažila její rozhodnutí respektovat a snažila se ji hájit proti značně odlišným otcovým názorům. Ale ani ona nikdy nechápala, proč Patricia po pár měsících spálila všechny mosty.

A jediná zpráva, kterou o ní od té doby dostali, nebyla bohužel vůbec potěšitelná, naopak. Telefonicky byli z policie vyrozuměni, že byla nalezena oběť násilného činu, která u sebe měla doklady na jméno Patricia Rosehillová. Někdo z rodiny se měl dostavit do Sydney za účelem přesné identifikace.

Maryann byla téměř ráda, že s ní otec nejel. Doufala, že se jí tak před ním podaří zatajit, jaký vzala životní dráha její sestry neblahý obrat.

Zřejmě by ho to úplně sklátilo do hrobu.

Paul Rosehill byl hluboce věřící člověk. Maryann jeho víru sdílela, avšak Patricia byla v tomto směru poměrně vlažná.

A nyní za to byla - alespoň to tak vypadalo - potrestána.

Za způsob života, který ani Maryann nebyla schopna tolerovat.

Patricia se pod "uměleckým jménem" prodávala a zrazovala rodinnou pověst tělem i duší!

Pod jménem Trish Tough hrála v pornofilmech.

"Ty krávo pitomá!" Maryann sbalila ruce v pěsti a vyrazila tato slova naprosto neslyšně pro hosty u vedlejšího stolu. Oči se jí zaplavovaly slzami. Chtěla už dávno odjet, ale něco jí v tom stále bránilo. Snad se ještě necítila dost silná, aby předstoupila před otce a prozradila mu celou pravdu.

Ale jaká je ta "plná pravda"?

Ani policie jí nedokázala říci všechno. Po domnělém pachateli, který má Patricii na svědomí, se pátrá. Přitom není znám ani motiv. Shodit všechno na to, že to musel být nějaký paranoik, se zdálo Maryann trochu příliš jednoduché.

Další důvod, proč se ještě neodhodlala k návratu domů, byl ten, že se u ní dnes ráno ohlásila nějaká reportérka a požádala ji o rozhovor. Samozřejmě že v souvislosti s vraždou její sestry.

V prvním okamžiku chtěla Maryann hned odmítnout. Pak ale v ní zvítězil rozum. Žena na druhém konci drátu působila sympaticky. Probudilo to v ní záblesk zbytku naděje.

Když už uplynula hodina od dohodnuté doby, začala být Maryann - jakkoli byla trpělivé povahy - pomalu nervózní a podrážděná.

Popíjela v hotelovém baru už třetí šálek čaje. Venku se dávno setmělo. Kdykoli prošla skleněnými lítacími dveřmi nějaká ženská osoba, odhadovala Maryann, jestli to není očekávaná novinářka.

Zatím však pořád samá voda.

A pak se najednou ve dveřích objevila udýchaná mladá žena s uličnickým krátkým účesem na blonďaté hlavě a zkoumavě se rozhlížela kolem. Maryann jí lehce pokynula, třebaže si reportérku představovala jinak.

Byla překvapená, ale příjemně.

"Miss Rosehillová?"

"Ano."

"Telefonovala jsem vám..."

Maryann ji vybídla, ať se posadí.

"Promiňte mi to zpoždění. Zdržela jsem se."

"Chci vám už předem něco říci." Maryann si pohrávala s lžičkou na podšálku a mluvila dál, aniž by pohlédla reportérce přímo do očí. "Svolila jsem k tomuto setkání jenom proto, že doufám, že bude ve vašich silách postarat se o to, aby se ta věc se smrtí mé sestry už víc nenafukovala!"

Ani nevěděla, jakou vlastně očekává od reportérky reakci. Ale cítila, že ta žena naproti je náhle docela klidná, že všechna ta hektika, s jakou vpadla dovnitř, jakoby z ní rázem opadla.

"Chápu," řekla a opřela se ve svém křesle. Přišel číšník a přijal její objednávku. Také se rozhodla pro čaj.

"Opravdu?" řekla Maryann s pochybností v hlase, když zase číšník odešel. A náhle měla neodbytný pocit, ničím ovšem nepodložený, že ji určitě někdo tajně sleduje. Nervózně se zavrtěla v křesle.

"Je mi jasné," přikývla reportérka, "že pro vás musel být šok dozvědět se, jaký způsob života vaše sestra provozovala... Nebo jste to snad věděla?"

"Ne," přiznala Maryann. "Vůbec nic jsme nevěděli."

"My?"

"Z naší rodiny jsem zůstala ještě já a můj otec. Otec má však zdraví dost... pošramocené." Na chvíli se odmlčela, protože doufala, že již touto jemnou narážkou řekla mladé reportérce dostatečně, co od ní očekává.

Ta atraktivní žena na druhé straně stolu však jen řekla: "To je mi moc líto."

Maryann si odkašlala a odložila lžičku. "Určitě by ho zabilo, kdyby se dozvěděl, co tu Trish..." skousla si horní ret, "...tedy Patricia dělala...!"

Číšník přinesl čaj.

Se skutečnou obřadností si jej reportérka, než se poprvé napila, osladila a zamíchala lžičkou. A dokud zase neodložila porcelánový šálek na talířek, vládlo mezi nimi mlčení, kupodivu však nikterak nepříjemné.

"Bojím se," řekla konečně, "že si děláte poněkud falešné představy a falešné naděje. Já přece nemohu nijak zabránit tomu, aby váš otec náhodou nenarazil v těch či oněch novinách na zprávu o tom, co se stalo. Já však pracuji - a neříkám to jen tak - pro seriózní list. My v podobných případech zpravidla neuvádíme pravá jména a ani nepřipojujeme zvlášť křiklavé obrázky. Takhle jsem spolu s naším fotografem zpracovávala zprávu o nalezení mrtvé já." Odmlčela se a otevřela kabelku. "Přinesla jsem ten článek s sebou, abyste si o naší práci mohla udělat lepší obrázek. Přečtěte si to, a až pak se rozhodněte, jestli se mnou chcete mluvit."

Maryann nerozhodně sáhla po článku. Nakonec jej však rozložila a přelétla jej očima. Když ho pak vracela přes stůl, přikývla. "Během těchto dnů jsme tu četla horší."

Reportérka se mírně usmála. "Děkuji."

"A přece, řekněte mi, proč vás ten případ - říkáte tomu případ, že -ještě dál zajímá?"

"To patří k mému pojetí práce, kterou dělám. Snažím se o lidech z titulků dozvědět víc než jen holé údaje," řekla reportérka. "Vrah vaší sestry nebyl dosud dopaden. Byla to náhoda, že se mi podařilo zjistit, kde jste se ubytovala. Zdržíte se ještě déle? Slyšela jsem, že tělo vaší sestry ještě nebylo rodině vydáno."

"Slíbili mi, že to brzy vyřídí. Vlastně se chci vrátit domů co nejdřív. Rozum mi říká, že bych neměla nechávat otce dlouho samotného. Ale cit..."

Reportérka přikývla. "Chápu. Je mi líto, jestli jsem vás ještě víc rozrušila. Akceptuji, že chcete za vším udělat tlustou čáru, aspoň co se vás týče. Promiňte, že jsem vás obtěžovala."

Když vstala, zeptala se jí Maryann překvapeně: "To je všechno?"

"V tomto případě ano. Pro všechny případy vám tu však nechám svoji vizitku. Najdete tam i telefonní číslo, na kterém mě najdete, kdybyste si ještě o něčem chtěla od srdce promluvit. Pokud si budete přát, ujišťuji vás každopádně o stoprocentní diskrétnosti."

Maryann byla tak příjemně pohnutá, že spontánně podala své společnici na rozloučenou ruku. Od chvíle, kdy dorazila do tohoto města na pobřeží Tasmanova moře, to bylo první - s přihlédnutím k okolnostem - poměrně příjemné setkání. S konečnou platností rozhodnutá k odjezdu domů, zamířila k recepci. Vyžádala si klíč od pokoje a zároveň účet na zítřejší ráno.

Recepční se krátce rozhlédl a pak pravil: "Je mi líto, váš klíč tu není."

Maryann se na něho zmateně zahleděla. "Před hodinou jsem jej tu nechala, když jsem..."

"Moment, prosím. Já jsem právě teď nastoupil službu. Zeptám se kolegů, jestli o tom něco nevědí."

Na chvíli se vzdálil. A když se vrátil, usmíval se. Klíč však neměl. "Všechno je v pořádku."

"V pořádku?"

"Máte návštěvu. Ten pán na vás čeká ve vašem pokoji."

Maryann byla stále zmatenější. "Jak jste mohli pustit cizího -"

"Ale to nebyl nikdo cizí," zavrtěl hlavou recepční. "Samozřejmě se musel legitimovat. Jde o vašeho otce..."

Maryann vyjela výtahem do pátého patra. Když pak chvátala po chodbě ke svému pokoji, měla pocit, jako by běžela po tenkém ledě.

Chvíli nato klepala na dveře svého vlastního pokoje - pocit absurdnosti celé situace to v ní ještě umocnilo. Zevnitř žádná odpověď. Avšak hned po zaklepání se zvuk běžící televize náhle ztišil a pak se ozvaly kroky.

Muž, který jí otevřel, byl skutečně její otec. Do poslední chvíle doufala, že to snad nebude pravda.

"Tati..."

Rozevřel náruč. Vrhla se do ní a v tu chvíli jí bylo jasné, že on už ví o všem. Úplně o všem.

Bodlo ji u srdce.

"Neměl jsi jezdit. Víš přece, co si myslí lékař."

Rozpačitě ji pustil z objetí a mávl lhostejně rukou. "Doktor je můj přítel. Dřív jsme spolu chodili na ryby. A dnes mi už jenom pořád vykládá, jak bych si měl šetřit své mizerné zdraví... Má pravdu! Ale teď je to už všechno jedno. Chci od tebe něco vědět - chci poctivou odpověď: Tys věděla, že tvoje sestra je kurva?"

Měla pocit, jako by se jí vnitřnosti zasukovaly v beznadějný zašmodrchanec.

"Ne, dokud se nepřihodilo tamto!"

Dával pozor na každé její mrknutí. Doslova ji studoval. Až konečně přikývl a zabědoval: "Jak nám to jenom mohla udělat...?"

"Jak jen to mohl někdo udělat jí?" postavila se spíš automaticky ze zvyku Maryann na stranu Patricie.

Beze slova se od ní obrátil a vrátil se zpět ke křeslu, stojícímu proti televizi. Přístroj stále běžel, jen zvuk byl stažený.

Když Maryann pochopila, co se to děje na obrazovce, zašmodrchanec v jejím břiše se ještě víc utáhl.

"Půjčil jsem si přehrávač a jeden z těch sviňáckých... filmů," vysvětloval otec něco, co vlastně ani vysvětlení nepotřebovalo. "Napřed jsem ji ani nepoznal... Nechápu, jak jsem ji mohl nepoznat..."

Klesl do křesla. Jeho vyhublý obličej jako by se propadl ještě víc. Podobal se nyní umrlčí lebce, potažené jen tenkou kůží. Za těch pár dnů, co jej neviděla, mu těch pár zbývajících šedivých vlasů ještě víc prořídlo.

Maryann k němu přisedla na opěradlo a ruce mu položila na ramena. Neměla tušení, co by měla odpovědět. Hrdlo se jí stáhlo při každém dalším velkém detailu, dokumentujícím, jak si Patricia v potu tváře dobývala svůj plat. Jak ponižujícím způsobem.

Náhle obraz na obrazovce zhasl, jako by se zhroutil do sebe.

Otec stiskl dálkový ovladač a s těžkým povzdechem klesl nazad do křesla. Tvář mu purpurově naběhla a zpotila se.

Maryann, která již tyto příznaky znala, mu pro uklidnění počala masírovat srdeční krajinu.

Pomohlo to.

Aspoň částečně se uklidnil a hned pravil: "Nepřijel jsem sám..."

Už ten tón hlasu ji varoval.

"Ne?"

"Carlotta mě - doprovází. Nechtěla ale se mnou nahoru..."

Maryann na něho hleděla, jako by získala poslední důkaz o tom, že ho odhalení o jeho dceři již nadobro zbavilo rozumu. V každém případě se otřásla ošklivou předtuchou.

"Carlotta...? Ale proboha, proč...?"

V tutéž dobu

Myra Applegatová, zvaná "prostě Myra", právě rozvazovala svůj ranec, když v tom kousek od ní vzdychl ve tmě temný mužský hlas: "Nád-her-ná...!"

Prudce se obrátila.

"Ty hajzle!" zavřeštěla.

"Ne, opravdu... Dra-hou-šek!"

Vztyčila se.

Namouduši, pomyslila si sarkasticky. Noviny, které měla nacpané pod oblečením proti chladu, zašustily. Nádherná. Drahoušek. Zralá pro top ten "Harpers' Bazaru"...!

Jednou našla v nějakém odpadkovém koši číslo tohoto snobského časopisu, a tak si ještě se směsí závisti a pohrdání dokázala vybavit v paměti všechny ty vyobrazené krásky. Od té doby přesně věděla, jak se od nich odlišuje: Jako uhlí od pravých diamantů.

"Hej, ty sráči!" vyprskla. "Co ses zač? Ukaž ten svůj ksicht!"

Mezi Myrou a svítilnou veřejného osvětlení se zjevil slušně urostlý muž. Proti světlu vypadal jako trojrozměrná vystřižená silueta. Teprve když udělal několik dalších kroků směrem k bezdomovkyni, vyloupl se docela ze tmy.

Myra byla překvapená, jak dobře ten týpek vypadá. I když i on už určitě celou věčnost vodu ani neviděl a jeho hadry sotva pocházely z lepšího "salonu" než ty její.

Byl mladý.

Jako já, napadlo jí stísněně. Bohužel už poznala, že ani mládí člověka nechrání před volným pádem z výšek ráje blahobytu. Ba naopak, když je člověk v bahně, může mu mládí být leckdy i pořádným problémem. Alespoň pro ještě mladou, obstojně pohlednou ženu, na které je i pod těmi všemi hadry vidět, že není na dně příliš dlouho.

"Co vode mě chceš...?"

"Pomazlit se!"

Vyšukat, upřesnila v duchu Myra. Vyznala se. Všichni ji chtěli jenom na to jedno. Avšak tento se na rozdíl od všech, se kterými se dennodenně setkávala, choval aspoň trošku slušněji.

"To už zkoušeli jiní borci!" Nepozorovaně strčila ruku do kapsy kabátu, kde měla pro případ nepříjemného setkání připraveno překvapení v podobě nádobky se slzným plynem.

"Kdo?" Výraz neznámého se prudce změnil ve škleb, když opakoval: "Kdo? Já ho zabiju!"

Myra ho zkoumavě pozorovala a marně hledala sebemenší náznak toho, že by žertoval.

"Jak jsi vůbec došel na to, že bych ti mohla dát?"

"Máš chuť, už nějaký čas tě pozoruju. A já ti můžu nabídnout, co jinej nenabídne!"

To znělo sebevědomě.

"A to jako co?"

"Jsem fantastický milenec."

To vytahování už lezlo Myře na nervy. "Asi tvý jediný špatný vlastnosti budou moc velká skromnost a stydlivost, co?"

"Přesně tak!" usmál se, aniž by otevřel ústa.

Aha, špatný zuby, usoudila Myra. Ale to by se dalo přehlédnout, jestli je všechno ostatní na svém místě.

"Vůbec tě neznám. Seš tady novej?"

"Skoro... novej. Jak se vlastně jmenuješ?"

"Prostě Myra - a ty?"

"Jaký jméno by se ti líbilo?"

"A hele, pán je tajemný..."

"Nudný by ti byl milejší?"

Naklonila trochu hlavu na stranu. "Nejvíc by se mi líbilo, kdybys šel vopruzovat vo dveře dál!"

Uznale hvízdl a pomalu si prohlížel celé to místo pod mostem. "Hezký byteček..."

"Měl bys něco lepšího?"

"Takoví jako ty, jen bydlí," řekl, "ale já sídlím!"

Fantasta! pomyslila si Myra. Držka plechová...

Výraz její tváře byl dostatečné výmluvný. I pro takového egomana, jako byl tento. "Mohu ti to dokázat," nabídl jí. "Prostě tě pozvu k sobě."

Vytáhl z kapsy saka svazek klíčů a zazvonil jím. Zaznělo to jako nebeská zvonkohra.

"Kdes to ukrad?"

"Jsou moje!"

"Jasně. Takže převlíknutý milionář, který si vyšel nadýchat se trochu pravýho života, co?"

"Přesně tak," zašklebil se ten pořád ještě bezejmenný.

Myra zavrtěla hlavou ve vlněné čepici a pak řekla spontánně: "Budu ti říkat Armstrong."

"Armstrong?"

"Podle toho prvního chlápka, co byl na Měsíci. Ten tam taky vlezl, našlapal a nikoho se neptal!"

"Cítím se být poctěn," řekl Armstrong. "A co teď? Moje pozvání ještě platí..."

"Jestli to je jenom tvoje pozvání..."

Obřadně zvedl pravici, jakoby k přísaze.

"A kde by jako mělo bejt to tvoje sídlo?" zeptala se Myra.

"Jenom co by kamenem dohodil. Stejně bys už nejraději vyrazila. Je to na tobě vidět."

"Taky bys mohl bejt nějakej úchylák," zapípala.
"Vypadám tak?"
"To ne."
"No tak."
"No tak," opakovala Myra a zvedla svůj uzlík. "Oukej, když to není daleko..."
"Nebudeš litovat."
"A kdyby i jo," vzdychla rezignovaně, "je to prašť jak uhoď. I kdy bys byl zakuklenej úchylák, tak mi trošku ty radosti uděláš. Zezadu, ať je to pěkně jednoduchý, hluboko zaražený. Vy napakovaní z města jste zvyklí na našinci šetřit ve všem!"
Zjevně nebyl nikterak pohoršený, naopak slíbil stejně žertovným tónem: "Jak hluboko budeš chtít. Na přání až do srdce...!"

Maryann se nemohla zbavit pocitu, že má v krku knedlík, který jí nedovolí ani polknout, ani se nadechnout. Seděla na posteli jako zkamenělá a s chladem v srdci čekala, až se vrátí otec, který odešel pro Carlottu.
Maryann mu to nemohla vymluvit. Zírala nyní do prázdna. Běžné signály jejího těla - tlukot srdce, hučení krve v uších - jako by k ní doléhaly z velké dálky. Zesílily pokaždé, když si vzpomněla na sestru, ležící bez života v mrazicím boxu. Jako by se jí vše z jejího vnitřního života náhle vyrazilo na tváři, ani nejlepší kosmetika nemohla zakrýt, co Maryann prožívala...
Dveře se otevřely.
Maryann se vyděsila. Vešel otec, provázený Carlottou. Tato stařena, pamatující založení Darwinu, nadávala jako špaček a nenechala toho, ani když uviděla Maryann.
Té vrásčité ženě bylo už dávno přes osmdesát a podle toho i vypadala. Přesto ji shledávala Maryann mnohem čilejší než muže, který ji přesvědčil, aby se s ním trmácela letadlem z jednoho konce kontinentu na druhý.
Carlotta Frostová se přistěhovala se svými rodiči z Německa za první světové války. Matka se jí postarala postupně ještě o sedm sester (ani jednoho bratra) a pak zemřela, aniž by se kohokoli ptala. Vyrostla spíš pod dohledem černé domácí posluhovačky než v péči otce - Johanna Dienegotta Frosta. Už brzy budila mezi rodinnými hosty, spolužáky i v širším okruhu známých rozruch, když jim porůznu předpovídala věci, které se jim pak skutečně přihodily. Nejednou mluvila také o věcech, které se už staly, ale které rozhodně nemohla znát...
Každý, kdo měl aspoň trochu něco společného s Darwinem, znal Carlottin životopis. Existovala dokonce i Carlottina nadace, zabývající se "podporou mladých talentovaných médií". Nikdy však z této "líhně" nic rozumného nevzešlo.
A přece ta stařena dodnes - samozřejmě za dobrou cenu - pořádala seance, nebo předpovídala budoucnost lidem, kteří se nemohli dočkat svého osudu.
Maryann této ženě doslova upírala jakýkoli respekt, ačkoli poprvé se s ní setkala tváří v tvář teprve krátce po matčině smrti. Její otec byl tenkrát posedlý utkvělou představou, že by snad mohl skrze medium Carlottu navázat spojení se svou zesnulou ženou. Do dnešního dne Maryann nechápala, jak se mohl nechat strhnout k něčemu takovému. On, přesvědčený katolík, se chytal prohnilého stébla, které mu podávala kejklířka (víc Carlotta beztak v Maryanniných očích nebyla)!
A teď zase!
Maryann vlastně dodnes nevěděla, jak tenkrát to kontaktování říše mrtvých dopadlo. Jednou na to s otcem zavedla řeč, ale jeho jednoslabičné odseknutí ji připravilo o všechnu chuť vyptávat se dál.
A přece již věděla, co otec má za lubem. Věděla to, aniž by se jej jen slovíčkem potřebovala ptát!
Maryann by však byla Carlotta protivná, i kdyby skutečně vládla všemi těmi dary, které jí druzí, nebo i ona sama sobě, přisuzovali. Maryann zastávala názor, že lidskému osudu se člověk nemá plést do řemesla. To přece nejde sestavovat lidem ať již z domnělých či skutečných pravd horoskopy, aby jim věřili a případně svévolně měnili, co je jim souzeno.
Ne!
"Ale ano!" řekl v tu chvíli otec, jako by dokázal číst myšlenky, honící se jí za čelem. "Jsem Carlottě vděčný, že mě doprovodila. Ví, co od ní očekávám. A souhlasila s tím, že se o to pokusí!"
Stařena si přestala mumlat sama pro sebe. Zírala na Maryann, a ta měla skoro stejně mrazivý pocit, jako když hleděla do tváře své zavražděné sestry.
Carlotta se stále ještě oblékala do slavnostního kroje svých dávných předků, kteří pocházeli ze Slezska: šatů z černého hedvábí a s čepcem, podobajícím se zmuchlané pekařské čepici.
Příšerné.
Nikdy nikdo neviděl Carlottu v něčem jenom trochu modernějším, proto se tak úporně držela pověst, že kdysi dávno slíbila, že bude nosit jen šaty své nebožky matky a nikdy už nic vlastního.
Každý, kdo ji viděl, tomu absolutně věřil.
"Pokusit se o co?" zeptala se Maryann mdle.
Místo otce odpověděla Carlotta: "Vypátráme vraha tvé sestry!"
Znělo to klidně a vyrovnaně, jako by nešlo o žádné důležité rozhodnutí, ale jen o výběr z televizního programu.
Maryann se těžce zvedla z postele. Zamířila k této směšné dvojici, která se domnívala, že je chytřejší a schopnější než vyšetřující úředníci. "A jen proto jste se sem trmácela?" Z jejího hlasu čišel sarkasmus. "To jste tu maličkost nemohla vyřídit i doma?"

Tentokrát zase za Carlottu odpověděl otec. "Musí jít totiž na jnísto, kde se to stalo."

"Ta vražda?"

Přikývl.

Stařena rovněž přikývla. Klidně, rozvážně.

"Blbost!" Maryann se otočila k oběma stařikům zády a ruce sbalila v pěsti.

Za ní byl absolutní klid. Jen otcův chrčivý dech a propalující pohled stařeny doléhal na Maryann se stejnou neodbytností, i když zavřela oči. Stěží se dokázala ovládat.

Nebylo dost na tom, že je Patricia mrtvá? Musí teď ještě strkat do rány prsty nějaká šarlatánka?

Je to přece záležitostí rodiny, nanejvýš ještě policie. Carlotta ani při nejširším možném výkladu nepatřila do žádné z těchto dvou skupin. A to už vyžadovalo řádnou dávku neomalenosti, aby někdo takto nestoudně využíval utrpení druhého...!

"Dokážu se vcítit do toho, co prožíváš," řekl konečně otec. "Ale pochop ty mě. Byl jsem dnes na soudní patologii a viděl jsem Pat. Viděl jsem ji! Však víš, co myslím. Nebyla jenom mrtvá - byla zneuctěná! A jakási zrůda tady venku běhá po ulicích a je úplně jedno, jestli jsou to ulice Sydney, Darwinu nebo nějakého úplně jiného města. Ten sviňák, který to udělal, bude zabíjet dál! Byl jsem ve válce, tak vím o čem mluvím... Viděl. jsem dost mrtvých, abych věděl, jak se v zabijákovi rodí chuť zabíjet. A to je tento případ! Pat se nestala obětí nějaké zcela náhodné nehody. Zemřela rukou šílence...!"

Každá věta jeho řeči byla jako další hřebík, zabíjený vší silou do Maryanniny lebky. Chvěla se po celém těle. Zpod semknutých víček se jí draly slzy.

"Vy... jste... šílení...!"

Jakési ruce se jí zezadu položily na ramena. Maryann poznala okamžitě, že to nejsou ruce jejího otce, ale zdálo se jí nemožné je setřást.

"Nezklamu důvěru tvého otce," pravila Carlotta skálopevným tónem. "Jako tenkrát."

Jako tenkrát.

Co to tu říká?

Jak jen mohla...

Maryann krátce a pronikavě vykřikla. Cizí ruce ji pustily, A když se otočila, zírali na ni otec a Carlotta s výrazem, který napovídal, že se musí připravit na další šok.

"Co chcete ode mě?" vypravila z posledních sil. "Mě z toho vynechte!"

"Ne." Otec zavrtěl hlavou. "Půjdeme ve třech - nebo vůbec ne."

"Půjdeme?"

Carlottiny voskové tváře přece jen trošku zčervenaly, když pravila: "Do domu, kde zemřela tvá sestra."

Klíč se do zámku hodil.

Myra Applegatová, zvaná "prostě Myra", tomu nedokázala uvěřit.

Když její chvástavý kavalír rozsvítil, udeřil ji do očí luxus, jaký nikdy v životě neviděla. Zvenku to vypadalo jako docela obyčejný barák, jeden z mnoha asi půl míle jižně od sydneyského Hyde Parku. Nic, co by přilákalo náhodného tuláka.

"Nechceš jít dál?"

Stála ještě mezi otevřenými dveřmi.

"Co to má bejt? Co když nás poldové-"

"To je fakt moje," trval dál na svém. "Kdy už tomu konečně uvěříš?"

"Vypadáš na stejného šupáka jako jsem já - a kde bych já vzala na takovýto hrad!"

"To mám ještě z dřívějška," řekl. "Vlastně se s tím ani nic moc dělat nedá. Chtěl jsem ti jenom udělat radost..."

Myra mrštila uzlíkem do kouta a přibouchla za sebou dveře. Ještě jednou se rozhlédla kolem sebe. Pak si dala ruce v bok a řekla: "Tak teda jo!"

"Co jo?"

Vydechla. "Beru tu tvoji nemravnou nabídku. Můžeš mě vyšukat." Rukávem svého odrbaného kabátu si utřela nos. "To mi stojí za to. S jednou podmínkou..."

Tázavě se na ni podíval.

" Žádný perverznosti!"

"Co je perverzní?"

Myra však už vlastně ani neposlouchala. Prohlížela si vnitřek baráku, který vlastně obsahoval jednu jedinou velkou místnost. Pouze několik vkusných paravánů zakrývalo zadní část před zvědavými pohledy. Vše bylo zařízeno tak stylově, že Myra nevycházela z údivu. Postupně ze sebe shodila kabát a počala odkládat i další části oděvu.

"Armstrong" chvíli cosi kutil u hi-fi věže a vzápětí podmalovávala klasická hudba vhodnou romantickou náladu.

A postel sama - tvořící střed místnosti - byla jako zjevení. Myra byla úplně bez sebe z hedvábných závěsů nad ní. A hned vedle lákala veliká vana, zapuštěná do podlahy, s tryskami na vířivou koupel. Kolem ní byl široký pruh vydlážděný mramorem, zatímco zbývající plochu pokrýval hebký, měkounký, kroky tlumící koberec.

Stylové tapety, mírně intimní světelné efekty a drahý nábytek z pravého dřeva utvrzovaly Myru v podezření, že se dostala do špatného filmu.

Á propós, film:

"Na toto teda ale moc nažhavená nejsem!"

Zastavila se u velké stojací lampy, stojící poblíž postele v bezprostředním sousedství dalších světlometů a téměř profesionálně vypadající kamery.

Armstrong se mezitím zdržoval u dobře zásobeného domácího baru. "Dáš si drink?"

"Jasně."

Nalil jíž jantarově zbarvené láhve a sklenici jí přinesl.

"Ty si panáka nedáš?"

"Já na kořalku nejsem ... už ne."

Myra si zaťukala na čelo, zabrebentila cosi jako " Seru na játra, protože ony na mě taky serou!" a jediným lokem do sebe hodila celý obsah sklenice.

Její tvář jako by se v tu chvíli celá rozsvítila.

"Sakra, to jsou tedy kapky? - Nebolej tě zuby?" '

Armstrong protáhl obličej. Ale zavrtěl hlavou. Pohledem si změřil sbírku hader z vetešnictví na Myřině těle. "Napustím ti vanu. Určitě jsi pěkně promrzlá."

Ví přesně, jak mě dostat, napadlo Myru s lehkou nelibostí. "A ty? Nevlezeš tam se mnou? Místa je dost."

Neodpověděl. Když byla vana z poloviny plná vody, ze které stoupala pára, shodila ze sebe zbytek svých hader a papírových vycpávek a už se nijak nestyděla předvést svoji celkem přijatelnou postavu. Kupodivu se nezdálo, že by Armstrong projevil příliš velký zájem.

"Opovaž se mě tajně točit tou tvojí kamerou!" připomněla ještě jednou Myra a poněkud vyvedená z míry se ponořila do ideálně ohřáté vody. Za pomoci zbytků své ženské intuice nalezla vypínač vířivé koupele.

Vypískla blahem, když jí prudké proudy vody počaly masírovat tělo a voda se na hladině napěnila jako ve sklenici šampaňského.

"Kdybys mi teď ještě nalil to, co předtím, tak by to už bylo úplně božský!"

Armstrong přinesl celou láhev.

Myra ji nasadila ke rtům a lokla si tak nenasytně, že jí pár kapek steklo koutkem úst a skanulo do vody.

Pak se zasmála a postavila poloprázdnou láhev vedle sebe.

"Ale ty seš ještě pořád v plným mundúru... Nedělej strachy a pojď sem!"

Armstrong stál na kraji vany se založenýma rukama. Beze slova na ni zíral dolů. Teď už s mnohem větším zájmem, jak s uspokojením zaznamenala. Nic jiného nyní její znovu probuzená ješitnost nevnímala.

"Jdu na tebe!" vydechl najednou, šťastný tón v jeho hlase vyvolal Myře takovou husí kůži, jakou nepamatovala.

"No, dobrý, dobrý. Jen si poslož. Ale je to jen kšeft, jasný? Jen si nenamlouvej nějaký blbiny...!"

Spustil paže podél těla a zamířil za ní do vany. V kompletním oblečení.

Náhle pocítila z jeho pohledu strach, tušila, že udělala neodčinitelnou chybu, že si nechala kabát mimo dosah. Jediná věc, kterou by mohla v případě nouze použít jako zbraň, zůstala v kapse pláště.

"Člověče, nejsi ty nemocný, co?" zkusila blafovat.

Žbluňkl do vody naproti ní. Chtěla mu utéct, ale pevně ji chytil a přitiskl k sobě, až na něho napůl dosedla.

Myra měla dost zkušeností, aby poznala v takové blízkosti, kdy je muž vzrušený. Tento nebyl. Nebo aspoň ne na místě, kde zpravidla chlapi bývají.

Tloukla pěstmi kolem sebe. Na chvíli ji pustil, aby vzápětí sevřel pevným stiskem její zápěstí.

Jako do svěráku.

Myra měla pocit, jako by její prsty neměly dost krve. Začínaly necitlivět a modraly.

"Au! Pusť mě, ty hajzle!"

"Později," řekl Armstrong klidně.

Pořád ještě vypadal tak nezvykle mírně, že Myře i přes tu bolest vůbec nepřišlo na mysl začít nahlas křičet.

"Vyser se na to!" škemrala sípavě. "Vždyť jsem ti přece řekla, že ti dám. Ale ne takhle - trošku něžně, hej, slyšíš?"

Jeho stisk povolil.

"Promiň. Nechtěl jsem tě mučit. Chci ti udělat jen dobře. U těch druhých to nikdy nebylo ono. Teď ale cítím, že ty bys mohla být ta pravá."

Myra seděla, ani se nehnula. Víření na hladině trošku polevilo, třebaže trysky stále ještě stříkaly.

"Jak... u těch druhých?" opakovala jak ozvěna.

Něžně jí přiložil prst na rty. "Pss. Ty už nejsou důležité. Teď jsi důležitá ty." Žádostivě jí hleděl na krk, ačkoli většina mužů hledívala raději na její veliká prsa, tvořící křiklavý kontrast k jejímu téměř dětskému tělu.

Pak otevřel ústa.

Poprvé za celou dobu. Proto si toho Myra také hned všimla.

"Mohu tě... políbit?"

Myra zůstala hrůzou jako ochromena. Ten chlap ji odrovnal. Dokonale odrovnal. Třásla se a nakonec přikývla, aby jej nevyprovokovala k dalšímu násilí. Všechny ty její řečičky o úchylácích, a jak je všecko stejně jedno, najednou zapomněla. Takhle blízko smrti ještě nikdy nestála.

"Nebudeš litovat," šeptal vzrušeně. "Daruji ti věčný život!"

Sklonil se nad ni, lehce jí přejel prsty po ňadrech, aby pak se skutečnou chtivostí začal hladit její hrdlo. Druhou rukou uchopil její hlavu v týle. Otočil ji trochu stranou.

Myra jako zhypnotizovaná hleděla směrem k paravánům.

Nevěděla proč, ale náhle si byla jista, že se za tím musí skrývat víc, než by si kdy byla schopna v nejbohatší fantazii představit.

Mnohem víc a mnohem, mnohem horší...

Na dveřích byly policejní pečeti. Štítek u zvonku nesl jméno Leroy Harps.

Jak jsem se mohla nechat k něčemu takovému přemluvit? pomyslila si sestra ženy, která právě zde byla bestiálním způsobem připravena o život.

Otec se dlouho nezdržoval. K vylomení zámku použil obrovský lovecký tesák. Zámek bez problémů povolil. Že přitom strhl úřední pečetě, to nijak nevzrušovalo ani jeho, ani starou ženu, která mu k tomu svítila.

Vstoupil dovnitř a chtěl rozsvítit světlo, nefungovalo. "Asi jen pojistky," zabručel, jako by nikdy v životě nedělal nic jiného než vloupání do cizích bytů. Nechal si podat baterku a na necelou minutu zmizel někde ve tmě.

Maryann zůstala stát spolu s Carlottou přede dveřmi. V kapse kabátku svírala růženec a zmírala snad tisícerou smrtí, než se konečně rozsvítilo světlo a otec, jehož podle chování sotva poznávala, se vrátil zpět.

"Rychle dovnitř!"

Dveře za nimi přivřel, jak to nejlépe šlo.

Maryann se s mrazením rozhlížela po zpustošené místnosti, ze které vedly dveře do dalších místností. Původně to musel být skutečně draze zařízený byt. Avšak mnohé se mezitím přihodilo. Vypadalo to, jako by se tu usadili vandalové. Těžko si představit, že by to bylo dílem jediného muže (a navíc majitele bytu)...

Paul Rosehill se krátce rozhlédl okolo sebe. Potom zamířil přímo k polici na knihy, vzal fotografii v rámečku, která tu stála a zblízka si ji prohlédl. Byl na ní dohněda opálený svalnatý muž s jedním zlatým řetízkem na krku a druhým na zápěstí. Jednou paží objímal jakousi jen spoře oblečenou blondýnu (nebyla to Patricia, jak si otec zpočátku myslel) a samolibě se šklebil do kamery. Nemohlo být pochyb, byl to jistě majitel tohoto bytu. Leroy Harps, producent pronofilmů. Paul Rosehill pohrdavě odfrkl a vrátil obrázek zpět.

Dlouho se ve zničených obytných místnostech však nezdržoval. Hledal a také našel koupelnu, v níž podle policejní zprávy byla zamordovaná jeho dcera.

Vypáčil i zde dveře a rozsvítil, pak pokynul svým společnicím, aby jej následovaly.

Také koupelna, kompletně obložená zrcadly, by snesla generální úklid. Do podlahy zapuštěná vana, v níž zemřela Patricia, byla v pravém slova smyslu vyschlá na prach. V jejím vnitřku a částečně i na dlaždičkách kolem byla křídou zakreslena poloha, ve které byla Patricia Rosehillová nalezena. Místy ještě bylo vidět ojedinělé stopy krve.

Maryann pozorovala otce, jak se sklonil nad jednu z těch zaschlých skvrn a přejel po ní prsty.

Když se zase narovnal, zahlédla Maryann v jeho očích neznámý záblesk.

"Nezdržujme se a začněme," řekl a pohledem vybídl stařenu stojící za Maryann. "Je všechno v pořádku, Carlotto?"

Carlotta mlčela, beze slova si zula boty. Pak stáhla i vlněné punčochy.

Bosými chodidly se postavila na jednu zaschlou kaluž Patriciiny krve. Maryann očekávala všelijaké nesmyslné čarování, byla však zklamaná. Carlotta zůstala jen jednu či dvě minuty stát, ponořena v mlčenlivé soustředění. Pak pomalu natáhla všechny prsty na rukou, z čehož se dalo vyčíst vnitřní napětí, a nakonec studeným hlasem promluvila.

"Vidím před sebou všechno právě tak, jak se to přihodilo. Ten muž zabíjel, aby mohl pít krev. Byl tuze... hladový, když k němu Patricia přišla. Nezabíjel však z nenávisti, nýbrž..."

"Nýbrž?" zachrčel Paul Rosehill. Blížil se zase jeden z těch jeho záchvatů, avšak Maryann se v tuto chvíli rozhodně necítila dost silná, aby stála při něm. Naslouchala slovům této nesvědomité ženy a nedokázala uvěřit, že vůbec je schopná dopustit, aby se tu šířily takovéto sprosté lži.

"... rozplývá se to..." Carlotta sbalila ruce v pěst, pak znovu narovnala prsty. A ta její nevymáchaná huba se stále pohybovala.

"Dál!" naléhal Paul Rosehill. Opřel se o jednu ozrcadlovanou stěnu. "Kde je ten sviňák teď? V tuto chvíli...?"

Náhle prudce - tak prudce, že by Maryann nedokázala nic podniknout, a kdoví jestli by chtěla - se Carlotta skácela na tvrdé keramické dlaždičky.

Byla to strašná rána. Její kosti, křehké jako porcelán, se tou prudkostí skoro roztříštily. Mezi slovy (neboť mluvila dál!) se jí dral přes rty tlumený nářek.

"Nejsem si jistá... možná... je... to teď... Nenachází klid... Zase vraždí... a to... PRÁVĚ TEĎ!"

Maryann zaječela.

Její otec se zapotácel a křečovitě se přidržel zdi. "Kde, Carlotto, kde?"

Stařena se zmítala, jako by byla svázaná drátem, kterým v pravidelných intervalech prochází proud.

"Zde...ve...měs...tě."

"Adresu!"

"Vidím jen... obrazy..."

Přerývaně popisovala budovu a její bezprostřední okolí, v níž se odehrálo, či odehrávalo, anebo teprve odehraje tragédie...

Potom se zhroutila.

"Byla jste v Indii za obchodem?"

Muž, který položil tuto otázku, byl skutečně k popukání. Lilith Edenová stěží potlačila smích. Už se zase mohla alespoň usmívat, třebaže právě prožila události, které ji přivedly na samou hranici fyzických i psychických sil, a které

byly zaplaceny několika životy. Pravými lidskými životy.

A teď bez jediného centu v kapse letěla "obchodnickou třídou".

Skutečný důvod, proč ji tak pobavila otázka právě tohoto muže, byla ta okolnost, že mu sotva dvacet minut předtím pustila žilou. Uprostřed všech těchto zazobanců, kteří tu v pološeru překonávali Pacifik, pohrouženi do spánku či nějakého přitroublého filmu, jí skutečně chutnalo.

"Snad bychom si v Sydney spolu mohli zajít někam se najíst? Měl bych pár tajných romantických tipů..."

I když se Lilith nasytila, náladu na nějaké hloupé povídání rozhodně ještě neměla. Řekla mu to naplno a měla pak od toho dotěrného "dárce" po zbytek letu pokoj. Ostatně jeho krev rozhodně temperamentem právě nepřekypovala. Vyzkoušet ho ještě i sexuálně - ne, to si s lehkým srdcem mohla odepřít.

Využila ticha, aby si ještě jednou v duchu promítla všechno, co ji potkalo v uplynulých sotva čtrnácti dnech pobytu v Indii a Nepálu.1

Obrovské množství rozporných dojmů a - smrt.

Duncan Luther, se kterým na cestu za upírskou nesvátostí vyrazila, nepřežil ani pár hodin po příjezdu do New Delhi. Přepadli je členové tamějšího upírského klanu - zřejmě na Landruův popud. Duncanovi zlomili vaz. Nic přesnějšího Lilith nevěděla, protože události se přehnaly tak rychle, že jí vůbec nedaly možnost něco si intenzivněji promyslet.

Ujal se jí Himachal Pradesh, místní dopisovatel Sydney Morning Heraldu, jenž pak pro další pátrání po Liliovém kalichu zaujal Duncanovo místo.

Také Pradesh zahynul - záhadným způsobem - v himalájských horách.

Při pohledu zpátky už Lilith sotva věděla, co z těch událostí v horách byla skutečnost a co byly uměle vyvolané halucinace.

Nahlédla pod prsty prastarému kultu, který pracoval na kronice, zaznamenávající všechny významnější události od nejstaršího úsvitu lidstva. Avšak stopa po Liliovém kalichu se tam nahoře, nad hranicí vegetace, ztratila. "Kniha", ve které se psalo vše o upírské nesvátosti, o Lilith (jejím úkolu a poslání), jakož i o všem ostatním na světě, nakonec propadla zkáze v plamenech vinou někoho, o kom měla Lilith dodatečně dost vážné pochybnosti, byl-li to skutečně Himachal Pradesh.

Tam nahoře, pod samotnou "střechou světa", tahalo za nitky cosi nepředstavitelně mocného. Lilith a Landru - ten rovněž sledoval stopu do Dolpa - byli touto mocí degradováni na pouhé hračky v rukou síly, která buď zanikla spolu s chrámem a "knihou" - anebo se včas uchýlila někam do bezpečí.

Lilith nijak nestála o to, aby se s ní někdy znovu setkala. Také pochybovala o tom, že by snad Landru zahynul v troskách zříceného chrámu, třebaže po něm nenašla jedinou památku.

Landru...

Potlačila vzpomínku na něho a místo toho se těšila na nové shledání s Beth, které již telefonicky ohlásila, že se vrací do Sydney.

Reportérka byla v tuto chvíli jedním z mála světlých bodů jejího života. Co však jí výrazně tlumilo radost z budoucího setkání, byl Bethin zdrženlivý tón hlasu v telefonu. Dalo se tušit, že ani v Sydney události mezitím nezůstaly stát na místě. Buď jak buď, Beth se úporně bránila tomu, aby popisovala do telefonu, co se tam děje.

Lilithina naděje, že si na pár dní dopřeje relativní odpočinek, stála rozhodně na hliněných nohách.

Dost možná i ona sama přispěje k tomu aby nebylo "příliš klidno". Od chvíle přímého setkání s Landruem, kdy si dohodli dočasný "klid zbraní", aby tam nezahynuli oba, jí stále strašila v hlavě myšlenka, která jí nedopřávala klidu. Třeba ji i v tom okamžiku největšího ohrožení obelhal - a možná ne. Chtěla se přesvědčit.

Co nejdřív.

A přesně jak se obávala, všechno bylo hned po jejím příletu úplně jinak.

Noc mu byla přítelkyní. Důvěrnicí. Jedinou, která mu zůstala...

Převratné události poslední doby chápal jako osobní útok. Přesto, anebo právě proto, že mnohé z toho, co ho od procitnutí Lilith Edenové udržovalo v napětí, přešlo do stadia tíživého klidu, byl si jist, že nebezpečí nepominulo, nýbrž naopak ještě vzrostlo.

Ten nemožný dům na Paddington Street 333 se vlivem mocné magie vrátil na původní místo a nijak nereagoval na to, když jej Coddovy buldozery převálcovaly. Dům působil tentokrát dojmem zcela obyčejného zdiva z kamenů a dřeva a útoku demoličních strojů nekladl odpor o nic menší než jakákoli jiná budova.

Nyní byl pozemek vyklizen.

Ale Virgil Codd by přísahal, že tím ještě nemá zdaleka vyhráno. Podle jeho mínění nebezpečí jen přesunulo své síly.

Objevily se nové nepochopitelné věci.

Sám nebo spolu s jinými služebnými kreaturami nemohl přijímat žádná rozhodnutí. Páni se musí vyjádřit!

Nyní nešlo jenom o osud Virgila Codda, Ala Weinberga nebo Geoffa Molyneuxe - šlo o osud těch, kterým sloužili!

Jenže ti zmizeli.

Už několik nocí uplynulo od okamžiku, kdy nevydržel další potloukání bez instrukcí a šel na známé shromaždiště. Služebníkovi sice nepříslušelo vyvíjet tak zjevně iniciativu, ale on už prostě nedokázal déle nečinně čekat. Páni se přece musí dozvědět, co zjistil Geoff Molyneux o tom rostlinstvu na pozemku v Paddington Street 333. A taky bylo třeba předat zprávu o Maud Edwardsové, bývalé Coddově sekretářce.

O té především!

Avšak podzemní areál pod hřbitovem se Coddovi předvedl v dokonalé opuštěnosti. Nebyl tu ze sydneyského klanu

vůbec nikdo, ani Landru, o jehož příchodu se donesla zpráva až do Coddova okruhu. Shromaždiště působilo dojmem, že bylo opuštěno nikoli po urputném boji, nýbrž naprosto dobrovolně!

S tím se Codd nemínil smířit. A proto se tam nyní vydal znovu. Páni jistě mají pádné důvody, aby útočiště dočasně opustili. A třeba se mezitím vrátili...

Musí se vrátit!

Codd si zaryl nehty do tváře. Všechno to začalo Horovou smrtí. Od té doby bylo všechno vzhůru nohama. Také Landru, ve kterém mnozí viděli "spasitele" - nebo alespoň toho, kdo jediným máchnutím ruky smete z cesty to svůdné dítě z proroctví - i ten se nakonec bez jakéhokoli zjevného úspěchu vypařil...

Codd prudce přetrhl sled svých myšlenek. To by mu mohlo přijít draze, o Landruovi třeba špatně jenom smýšlet.

Za celé roky své služby byl Codd v prostorách pod hřbitovní kaplí jen párkrát. Poté, co se s jejich podporou vyšvihl na policejního šéfa, musel zpočátku tu a tam dokázat, že získaný post skutečně drží pevně v rukou. Časem však těchto návštěv stále ubývalo, až pak už ztratily význam docela.

"Počkejte zde!" přikázal Codd řidiči své limuzíny.

Ten muž za volantem byl jeho služebník. Přikývnutí bez jediného slova jen dokumentovalo jeho bezpodmínečnou spolehlivost. Za to, že se na nic neptal, dostával každý měsíc takový šek, o jakém si mohl jiný šofér jen nechat zdát.

Codd vystoupil a zbytek cesty došel pěšky. Přímo se vyžíval v procházce po nesvaté zemi odsvěceného pozemku. A když se před ním objevila polozřícená kaple, tušil, že se od jeho poslední návštěvy nezměnilo vůbec nic.

A přece se hned nevrátil.

Zamířil okamžitě za oltář, jen slabý odlesk světla jej provázel dolů do hlubin podzemí.

Jemu to však stačilo.

Jeho nemrtvé oči byly nenáročné.

Bez zastavení došel do velkého shromažďovacího sálu, kde v minulosti dostával příkazy.

Nyní byl sál prázdný.

Všude prach a plíseň.

Avšak jakýsi nedefinovatelný impuls Codda přinutil, aby šel dál, doprostřed této obrovské podzemní místnosti s klenbou téměř chrámovou, jejíž velikost působila až nadskutečně v poměru k těm pár schodům, po kterých sem Codd sestoupil.

Dalo se počítat s tím, že dosud nezmizela z toho místa všechna jeho magičnost?

Instinktivně dorazil do přesného středu sálu. Jakmile se jeho boty zabořily do vrstvy prachu na podlaze, rozzářilo se světlo u stropu, jehož žhavost pocítil okamžitě nejen na pokožce, nýbrž mnohem hlouběji.

Codd potlačil nutkání klesnout pod tíhou toho poselství na kolena.

Pocit úlevy převážil.

Nezapomněli na nás!

Když se o chviličku později Obrátil zas k východu, světlo, určené k předávání čehosi na způsob holografických zpráv, zase zhaslo. Poznalo jeho statut, a proto reagovalo. Codd byl přesvědčen, že normální člověk by sotva přežil nápor těchto symbolů. Možná by jej docela vymazaly...

Nyní, když znal nový úkryt klanu, cítil se, jako by z něj spadl těžký balvan. Byl ochoten akceptovat i momentální zákaz vstupu do toho místa.

Ale slíbili, že se svým služebníkům ohlásí!

Brzy...

Avšak než Codd vstoupil na první schod, aby se vydal zpátky do kaple, přihodilo se něco, co jeho nadšení skutečně přistřihlo křídla.

Na druhém konci schodiště zaznamenal pohyb jakéhosi stínu.

Něčeho - velikého...

Něčeho, co zůstalo stát stejně zaraženě jako on - a pak se to náhle bleskurychle stáhlo zpátky pod plášť tmy, kam ani Coddovy oči nedokázaly zcela proniknout.

Slyšel bouchnout dveře a v tu chvíli si byl jistý, že to nemohl být nikdo z pánů.

Ale kdo tedy?

Kupodivu necítil žádnou potřebu pátrat po tom. Úleva nad tím, že se dveře zavřely dříve, než stačil ten přízrak projevit větší zvědavost, opět získala navrch.

Zamyšlen, zmítaje se mezi spokojeností a podivem, vydal se Codd zpátky na povrch.

Letiště v Sydney

Macbeth jen jakoby v polospánku registrovala měnící se údaje na terminálu s časy příletů. Letadlo z Kalkaty přiletí - pokud vůbec - se zpožděním. Se zpožděním téměř dvou hodin, to čekání bylo nekonečné.

Jakási pitomá vichřice dočasně ochromila provoz na trase Indie - Austrálie.

Žádné dobré znamení.

Anebo, pomyslila si reportérka váženého listu Sydney Morning Herald, prostě jen logické pokračování toho, co se na mě už měsíc nezadržitelně řítí!

Dokonalé šílenství.

Každý nový den přinášel nové titulky, které nikdo nezveřejní. Přítel Job by z toho musel mít zatracenou radost!

Lilithin telefonát, oznamující jí číslo letecké linky, zastihl Beth časně zrána.

Lilith Edenová, poloviční upírka, odjela s jejich společným přítelem do Indie, avšak vrací se sama. Její pokus najít tajuplnou "upírskou nesvátost" dříve, než její protivník Landru, se - pokud to Beth správně pochopila - definitivně nezdařil.

Že je Duncan mrtev a tedy se nemůže nikdy vrátit, jí bylo už nějakou dobu známo. Stal se obětí upírského klanu v Delhi, jenž jednal s nejvyšší pravděpodobností na Landruův příkaz.

Doufala, že se alespoň od Lilith, až přiletí, dozví něco víc.

Kdyby navzdory všemu očekávání s sebou Lilith přivezla také dobré zprávy, Beth měla pro změnu něco, co je jistě obě znovu srazí do "slzavého údolí".

Nejnovější změnu na informační tabuli doprovodil zvučný tón gongu. Nezúčastněný hlas oznamoval:

"Let číslo 7329 z Kalkaty, Indie, právě přistává na dráze číslo čtyři. Pasažéři použijí východ C..."

Beth se toporně zvedla a ploužila se do určené zóny.

Trvalo však ještě dobrou půlhodinu, než se mezi pasažéry objevil výjimečný zjev. Tento "zjev" se krátce zorientoval a potom namířil přímo k reportérce.

Lilith se zastavila tři kroky před Beth a kriticky si ji prohlížela. Pekelné trampoty, kterými prošla, na ní jen zdánlivě nezanechaly žádnou stopu. Kdo však dovedl číst v Lilithině pohledu, ten z něj vyčetl i to špatné.

Její úsměv byl v každém případě trochu nervózní. "Jsem ráda, že tě zase vidím..."

Začátek jejich setkání byl poznamenán oboustrannou nejistotou a zdrženlivostí.

To se však rázem změnilo, když se Beth náhle rozhodla, přistoupila až k Lilith, potom ji lehce a pak znovu skutečně přátelsky objala, což i Lilith přimělo k tomu, aby odložila svou rezervovanost.

"Jsem opravdu ráda, že tě zase vidím."

Ledy se prolomily.

Elisabeth MacKinseyová, alias "Macbeth", vypadala k nakousnutí.

Na rozdíl od Lilith, která své temné vlasy nosila dlouhé a volně rozpuštěné jako hřívu, měla Beth krátký blonďatý střapatý účes, kterým jako by chtěla ukázat, čím vlastně v největší hloubi srdce byla: uličnicí!

V kontrastu k Lilith byla i její štíhlá, takřka chlapecká postava. Měla dosti malá ňadra, což ovšem Lilith nepovažovala za závadu, jí se zdálo být takové rozložení proporcí nanejvýš šťastné. Beth - jakkoli si to sama nijak neuvědomovala - doslova vyzařovala erotiku. A to, jak si Lilith bez nejmenší závisti uvědomovala, mělo v sobě více smyslnosti, než nějaká "nadupaná" atraktivita...

Avšak první pohled do Bethiných hlubokých očí stačil dnes Lilith k tomu, aby ji hned přešly všechny smyslné myšlenky a namísto nich se vplížil nepříjemný pocit.

"Co se stalo?" zeptala se cestou k Bethinu vozu.

"Jak můžeš vědět, že se něco stalo?"

"Tys mi to prozradila - právě teď, jak ses na mě poprvé podívala!"

"Jsou snad všichni upíři jasnovidci?"

"Jsou snad všichni lidé tajnůstkáři?"

Vyrazily do pomalu se probouzejícího města Sydney - a Lilith pociťovala naprosto bez sentimentu, že je zase doma.

Přesně opačný pocit měla při svém příjezdu do Indie. Tam nějaký čas trpěla pocitem naprosté dezorientace.

Naprosto netušila, má-li to něco společného se zvykem upírů vozit si s sebou na cesty do ciziny trochu "mateřské půdy", aby se i tam mohli uložit k osvěžujícímu spánku. Ona byla upír jen poloviční. Zdálo se, že jí vzdálenost od domova nijak příliš nepřekáží, ani nevyvolává trvalejší následky.

"Mám za sebou několik probdělých nocí," vzdychla Beth.

"Není to na tobě znát."

"Kdyby mělo být na tobě znát, co máš za sebou," opáčila reportérka, "radši bych se ani nedívala!"

"Na to můžeš vzít jed."

Nastoupily do Bethina auta a zařadily se do proudu vozů, který mířil od letiště směrem k centru města.

"V normálním případě," navázala Beth po chvíli, "by asi byla moje zvědavost na všechno, co jsi zažila v Nepálu, neudržitelná. Ale teď se mi zdá důležitější tě nejprve seznámit se svým podivným hostem."

"Ty máš nějakého hosta?"

Odpovědí byl hluboký povzdech. "Pomalu začínám mít z bytu prosperující ubytovnu!" Sladkokysele se usmála. "To by nebylo zas tak špatné - koneckonců, když jsem se snesla s vámi, tedy s Duncanem a tebou. Jenže tento host není docela sám...!"

"Obávám se, že ti nerozumím."

"Těší mě, že to slyším - já tomu totiž taky nerozumím."

"Mohla bys mi případně říci jméno toho tvého ‚hosta'?"

Provoz zatím trochu zřídl. Beth si mohla na chvíli dovolit odtrhnout oči od silnice a podívat se na Lilith. "Jeho jméno ti moc neřekne - tedy zatím ještě ne. Jeff Warner. Kdysi byl policistou. Dokud ho Virgil Codd neposlal na akci, ze které se jde přímo na onen svět, avšak ze které se on - což Codd jistě neplánoval - vrátil zpět!"2

"Praštil se službou?" zeptala se Lilith, třebaže měla na jazyku na tisíc dalších otázek, které jí vířily hlavou.

Beth však už zase sledovala silnici před sebou. "Dá se to tak říci," přisvědčila temně.

Okny už prosvítalo první kalné světlo dne, když Macbeth otvírala dveře svého apartmá v samém srdci Sydney.

Lilith se poněkud zdráhala vstoupit do bytu. Nebyla to jen vzpomínka na Duncana, který jako by tu byl stále ještě přítomen. Bylo to, jako by do sebe byt během doby, co v něm nebyla, nasál odraz cizího člověka.

Ještě než stačila Beth rozsvítit, aby poněkud pomohla nedostatečnému rannímu světlu, řekla Lilith: "Není tu už."

"Kdo?" ruka reportérky znehybněla na vypínači.

"Tvůj ‚host."

Beth si nahlas vydechla. "Jak to můžeš vědět?"

"Vím to."

Cítila to.

"Jsou dvě možnosti," procedila mezi zuby Beth a rozsvítila. "Buď nabírá na obrátkách paranoia tvoje - nebo moje!"

Lilith se přemohla a mlčky vstoupila dovnitř.

Beth zavřela dveře. Její pohyby však už nebyly tak docela "v pohodě" jako před chvílí.

"Počkej tu!"

Zatímco Lilith padla do jednoho křesla, Beth proslídila byt. Tvořily jej kromě obývacího pokoje ještě malá kuchyňka a ložnice, takže celá akce netrvala dlouho.

"Je pryč," pravila zdrceně, když se usadila naproti Lilith na gauč.

"Já vím."

V Bethiných očích se zablýskl oheň, do kterého byla Lilith úplný blázen. S příjemným mrazením si vybavila noc před svým odjezdem. Pár minut byly s Beth samy v té posteli. Nevěděla, co by se stalo, kdyby je Duncan v pravý čas nevyrušil. Od té doby, co věděla o lesbických sklonech reportérky, nemohla v sobě potlačit zvědavost ohledně této podoby lásky.

Oné noci se také muž, jehož Beth nazývala svým "hostem", pokusil zavolat ji telefonem.

"Než jste vyrazili do Indie, neměli jsme žádnou příležitost promluvit si o Warnerovi," snažila se najít Beth správná slova. "Když jsem se dozvěděla, kdo skutečně jsi, a co je všechno za tím - bylo to na mě moc. Ještě několik dní jsem to nedokázala překousnout..." Opřela se a několika krátkými větami povyprávěla Lilith o anonymním "soupisu mrtvých", který jí došel poštou a jehož odesílatelem byl Jeff Warner. Na onom seznamu byla jména obětí neobjasněných vražd, které se v okruhu Sydney přihodily zhruba v rozmezí sta let. Všechny oběti měly kromě stejného zohavení ještě jednu pozoruhodnou shodu: všem byl zlámán vaz!

"Upíři," přerušila ji Lilith.

Beth přikývla. "Na to jsem už také přišla. Po tom, co jsi mi řekla, jsem si už dokázala spočítat jedna a jedna." Na chvíli se odmlčela, pak pokračovala: "Avšak Warnerova osoba se vyskytuje ještě v jiné souvislosti."

"Tak mě už nenapínej."

"Už jsem se zmínila o tom, že jej policejní šéf Codd poslal na jednu akci, která znamenala jistou smrt."

Lilith přikývla.

"Tento rozkaz ho před týdnem dovedl do bývalé uzavřené oblasti Paddington Street!"

Z dvojího důvodu Lilith napjatě nastražila uši. "Bývalé?" zeptala se.

"Později!" Beth netrpělivě mávla rukou. "Warner - jak jsem si zjistila - tehdy zmizel na pozemku, kde stál tvůj rodný dům - a zůstal nezvěstný do nedávna, kdy se mnou navázal kontakt a já jsem jej u sebe ubytovala!"

"Proč jsi to vlastně udělala?"

"Mám zřejmě slabost pro podobné ‚tuláky'." Beth se nepřesvědčivě zasmála.

"Mluv vážně!" požádala Lilith.

"O.K., tedy vážně. Byl zraněný, sotva mohl mluvit, když jsem na něj narazila v jakési kůlně v přístavu. To jste už byli v Indii a Duncan byl po smrti..." Na okamžik se pohroužila do myšlenek, které nebyly nikterak útěšného charakteru. "Měl přesvědčivé argumenty, abych se ho ujala."

"Ohrožoval tě?"

Beth zavrtěla hlavou. "Ne."

"Tak dál!" naléhala Lilith. "Čekám na tu hlavní bombu!"

"Bombou je," řekla reportérka, "že mě požádal, abych mu pomohla najít jistou osobu."

"Koho?"

"Tebe, "řekla Beth.

"On se ptal po mně?" nechápala Lilith. "Věděl, že se mám dnes vrátit?"

"Tvůj telefonát mě zastihl dnes v kanceláři. Jeho jsem od včerejška neviděla."

"Pak to tedy neví."

"Nevím, odkud by se to mohl dozvědět." Rozpačitě se poškrabala na krku. "Na druhé straně se zdá, že on ví něco, o čem nedokážu říct, odkud to má."

Lilith si vzdychla. Jak se zdá, právě se potvrdilo její podezření, že se řítí do dalšího nebezpečí.

"O čem jste se bavili? O něčem jste přece museli mluvit. Neudělal žádnou narážku, proč mě hledá - a kde byl tak dlouho?"

Beth ze sebe vydala zvuk, který snad měl být smíchem, leč vůbec se mu nepodobal. "Je vidět, že ho ještě neznáš... Bavili? Mohl by být ideální manžel - mlčí! Pořád!"

"Máš o mužích komické mínění."

"O mužích nemám vůbec žádné mínění."

"Tím hůř."

"To je věc úhlu pohledu. Ale než budeme pokračovat ve filozofování, zajímalo by mě, co se vlastně přesně přihodilo v té Indii."

"O tom ti povím, až mi konečně řekneš, co po mně ten chlap chce!"

"Já - to - přece - proboha - nevím! Blábolil cosi o úkolu a poselství - ale o obojím chtěl mluvit jen s tebou!"

"Třeba se jen dělá důležitým..."

"To bys ho musela zažít. Ještě pár nocí v přítomnosti té jeho mrtvolné tváře a mohu zaměstnat celý klub psychiatrů!"

"A přece jsi měla odvahu si ho sem nastěhovat."

Beth se kysele zašklebila. "Mýlíš se, jestli si myslíš, že jsem měla na vybranou." A než stačila Lilith otevřít ústa k odpovědi, zarazila ji další větou: "Ne, žádné násilí, násilí ne, ne takové, jak je známe! Bylo to prostě... Nedokázala jsem říci ne..."

"Takže záhada."

"Byli byste perfektní pár," přikývla Beth.

Nervózní muž s prořídlou kšticí, který byl jejím otcem, se vracel se svinutým plánem města zpět do Maryannina hotelu. V očích Paula Rosehilla se triumfálně blýskalo.

Maryann bezděky v duchu odříkávala modlitbu. Cítila, že roztržka mezi ní a otcem začíná nabývat velikosti propasti. Nahánělo jí strach, s jakým fanatismem se pustil do pronásledování Patriciina vraha. Samozřejmě, že také doufala, že se podaří překazit psychopatovi jeho dílo. Nepovažovala však za svůj úkol starat se o něco takového. Shledávala, že má - prostě řečeno - důvěru v zákon. A pochybovala, že Carlotta je ten správný prostředek v pravý čas...

Když si znovu vybavovala, jak předtím vpadli do domu pravděpodobného vraha a jakou show tam stařena sehrála, pochybovala navíc i o svém vlastním rozumu, jestliže se něčeho takového - třebaže pasivně -účastní.

S obtížemi se jim podařilo dopravit brebentící stařenu zpátky do hotelu. Maryannin otec objednal ještě jeden pokoj, ve kterém se spolu s Carlottou ubytovali.

"Už je jí mnohem lépe," pravil nyní. "Chvilku jsem s ní mluvil. Pak jsem ji uložil do postele."

Maryann měla na sobě jen župan. Hned po návratu si na půl hodiny vlezla pod horkou sprchu a pokoušela se spláchnout i vzpomínku na to bláznění, které zažila v domě producenta pornofilmů.

Nemožná věc.

Vše, co slyšela a viděla, se jí znovu vracelo na mysl.

"To vůbec nechceš vědět, co říkala?"

"Ne!" Hlas se jí třásl. Nemohla se na otce zlobit, ale nenáviděla to, do čeho se pouštěl. "Já to nechci vědět!"

Posadil se k malému stolku u okna a rozprostřel před sebou donesenou mapu. Pokrčil rameny a řekl: "Ale možná tě bude zajímat, že jsem hovořil s taxikářem před hotelem. Vlastně bys měla Carlottu hned odprosit..."

"Ano?" zaskřípala Maryann zuby. Unaveně si přejela rukou po čele a snažila se stiskem konečků prstů zastavit narůstající bolest hlavy. "Když myslíš..."

Už se ani nenamáhala skrývat svou depresi. Mrtvá sestra a otec, ovládaný přespříliš ctižádostivou stařenou, to už bylo na ni prostě moc.

"Možná si to rozmyslíš," pokračoval, jako by si ani nevšiml krize, jakou jeho dcera prožívá, "až se dozvíš, že to místo, které Carlotta popsala, skutečně existuje. V tomto městě!"

Maryann byla přesvědčena, že Carlotta není žádná senilní stařena, nýbrž naopak velice mazaná, proto ji toto sdělení nijak zvlášť nepřekvapilo. Samozřejmě že tato "jasnovidka z vlastní milostí" nedoprovodila Paula Rosehilla do Sydney bez přípravy...

" Je-li tomu tak, tak musíš bez prodlení zavolat policii," řekla lhostejně. Zároveň si musela klást otázku, jak dlouho ještě může narušené zdraví jejího otce snášet takové eskapády.

Zahleděl se na ni s výrazem trucujícího chlapečka. "A pak? Znáš přece mlýny našeho soudnictví! Co se může takovému usvědčenému vrahovi stát? Pár let se bude válet na účet daňových poplatníků a pak? Ne, ne..."

Chvíli trvalo, než si Maryann uvědomila, kam její otec přes tato otřelá klišé míří.

Srdce jako by se jí v tu chvíli utrhlo v hrudi a roztlouklo se až nahoře v hrdle. "Doufám, že nechceš... na vlastní pěst...? Tati!"

Beze slova zíral do mapy, kterou si rozložil před sebe. Po chvíli ji zase složil, zvedl se a vyšel z pokoje. Jeho pohyby byly přitom tak těžkopádné, jako pohyby odsouzence cestou na popraviště.

Anebo kata, kterému jeho úkol sice nepřináší žádnou radost, avšak je přesvědčen o jeho nezbytnosti...

Paul Rosehill přes kapsu pohladil svoji zbraň, jako by to byla jeho milenka. Přestal si klást otázku, je-li to, co chce udělat, správné. Přestal kriticky hodnotit své činy. Vlastně to nebyla už Patriciina vražda, co jej takto vykolejilo. Začalo to už smrtí jeho ženy Emmy.

Už tehdy ta zákeřná smrt zničila všechno, co se po celá léta snažil uvést do harmonie. Diagnózu "rakovina prsu" nesla Emmy zdánlivě statečně. Avšak kdo sdílel tak dlouho život s někým jiným, jako Paul a Emmy Rosehillovi, ten snadno vidí za každou masku. Každý den, kdy bylo stále jasnější, že metastázy nezadržitelně bují, propadal Paul stále víc pocitu prázdnoty.

Byl si jistý, že i Emmy prohlédla jeho proměnu, právě tak jako on její. Nikdo jí však nemohl zazlívat, že se plně zaměřila jen na svůj vlastní osud. Poslední společné měsíce jako by jim doslova uletěly. A když Emmy naposledy zavřela oči, Paul si pomyslel: Brzy přijdu za tebou!

Byly tu však ještě děti.

Třebaže byly už obě skoro dospělé, znovu se vzchopil, aby tu mohl být pro ně.

A náhle mu zbylo jen jedno dítě (vlastně už žena!): Maryann, děvče "do nepohody". Oproti tomu před Patricií on i Emmy vždycky téměř tajili dech. A pak jednoho dne odjela z Darwinu do Sydney. Čím méně o ní Paul slyšel, tím větší měl o ni starost. Jeho zdravotní problémy nepřišly jen tak z ničeho nic. Prostě se jen jeden díl skládačky spojoval s dalšími. A poslední chybějící kousek do mozaiky tragédie byl právě onen telefonát ze Sydney, který mu oznámil Patriciinu smrt. Jako by jej praštil klackem přes hlavu.

Od té chvíle už nic nebylo jak předtím.

Rosehill neměl v sobě už více sil, aby odolával zoufalství.

Zdálo se, že Carlotta je jediný člověk, který mu rozumí. Už tenkrát, před léty, mu přiložila tenkou náplast na jeho poraněnou duši, když mu na několik vteřin zprostředkovala kontakt s Emmy na Onom světě. - Rosehill pevně věřil, že nebyl oklamán. A od té doby také věděl, že onen svět není prostě jen rozdělen na "nebe" a "peklo". Bylo to strašné a zároveň lákavé. Jediné, v co doufal, bylo, že i po vykonání své pomsty bude mít ještě stále umožněn vstup na místo, kde jej očekává Emmy...

"Jsme tu!" Obchodnicky suchý tón taxikářova hlasu vytrhl Rosehilla z jeho pochmurných myšlenek.

Roztržitě přikývl. Řidič řekl cenu a on zaplatil, aniž by čekal na vrácení drobných.

Vystoupil do časného rána a netrpělivě čekal, až se zase taxík rozjede.

V tyto dny bylo na australské léto poměrně dost chladno. Na příští noc dokonce předpovídali mírné přízemní mrazíky. Počasí si už zase dělá co chce, zatímco meteorologové neúnavně tvrdí, že je to všechno ještě v hranicích normálu. Rosehill se trpce usmál, třebaže toto právě nebylo téma, které by ho nějak zvlášť zajímalo.

Rozhlédl se kolem sebe.

Carlotta mu poskytla tak podrobný popis okolí, že se nyní Rosehill dokázal orientovat s takřka přízračnou jistotou. Jak však vrah vypadá, to nedokázala ani jasnovidka z Darwinu rozeznat. Nebylo možné vidět mu jasně do tváře.

Rosehillovi se stáhl žaludek. Kromě pár šálků kávy neměl dnes ještě nic v sobe.

Nedaleko odtud ležel park stejného jména jako ten slavný ve "Starém světě", v Anglii.

Ze svého stanoviště mohl Rosehill spatřit nad střechami domů vrcholky nejvyšších stromů. Otočil se doprava, kde se nacházelo na tucet starých baráků.

Každé město má svá ostudná místa.

Toto bylo ale obzvlášť ošklivé.

Rosehill přešel přes pruh trávníku, zarostlý vysokým plevelem, a vzdaloval se od okružní ulice, vroubené podivnými výplody spousty nešťastných investoru.

Rosehill nepociťoval strach z vraha, který sídlil v některé z těchto staveb. Carlotta jej varovala před nelidským pachatelem. Ale něco jiného ani nečekal. A nejen od chvíle, kdy viděl obrázky Patricie na stole v márnici, věděl, co to je nelidskost. Rosehill prošel všemi hrůzami války, která se podobala jednomu jedinému požáru celého světa. Nečinilo mu problém vzpomenout si, jak se zabíjí.

"Hledáte něco?"

Tiše jako stín se objevil náhle za Rosehillem jakýsi muž. Paul Rosehill se otočil. Sevření kolem žaludku povolilo, pro změnu se však v křeči zase sevřelo - jakoby v opačném reflexu - jeho srdce. Nedal ale na sobě nic znát. "Zajímám se o pozemky," zalhal.

Měl na sobě svůj nejlepší oblek. Což se však o jeho protějšku tvrdit nedalo. "A kdo jste vy?"

"Hlídač," uchechtl se drban.

Rosehill poznal hned, že i on lže. Poznal toho otrhance okamžitě. Až příliš zřetelně si vzpomínal na fotografii, kterou viděl v té nóbl klícce, patřící Leroyi Harpsovi. Třebaže tady tento měl už daleko do toho dohněda opáleného krasavce na obrázku...

Před ním stál Patriciin psychopatický vrah!

Rosehill se otřásl. Díky, Carlotto!

Chlap vypadal, jako by měl horečku anebo byl pod drogami. V očích mu planuly temné ohníčky. Snad to byl strach - nebo zákeřnost.

Nebo obojí.

"Možná byste mě tu mohl provést. .. Jak se jmenujete?"

"Armstrong. Prostě Armstrong. .. Kdo vás poslal?"

"Tato nemovitost mi byla doporučena." Každé slovo z něj lezlo jen ztěžka. Rosehill se nutil do klidného tónu. Musel vystupovat naprosto jistě. Teď si nemůže dovolit žádnou chybu. Jeho ruka sevřela v kapse zbraň.

"A kým?"

Rosehill odjistil svůj starý armádní revolver. Druhou rukou vytáhl z peněženky fotografii a podal ji trhanovi.

Byla na ní Patricia.

V tu chvíli odhodila zrůda masku.

"Trish Darling...!" zabrebentil rozněžněle. Z koutku úst mu ukápla slina.

Paul Rosehill vytáhl revolver a v mžiku vystřílel celý bubínek.

A to byl začátek všeho zlého.

Pro Paula...

Maryann se uložila do postele a ve zbytku noci se snažila dohnat promarněný spánek.

Bylo to však nemožné. Starost o otce ji na vteřinu nedopřávala klid. Bála se o něho, že se řítí do neštěstí a ještě s sebou strhne jiné. Najednou jí už nepřipadlo tak zcela nemožné, aby nemohlo být na Carlottiných vizích alespoň zrnko pravdy.

Když se pak ozvalo na dveře prudké zaklepání, napadlo ji nejprve, že snad otec dostal rozum a přenechal celou věc nakonec přece jenom policii.

V pyžamu, trochu velkém na její postavu, vylezla z postele a otevřela.

Za dveřmi stála Carlotta.

V tu chvíli chňapla po Maryanně, aby se jí přidržela. Váčky pod očima měla větší než zbytek kůže na lících a měly barvu temnou jako uhel.

Maryanně byl její dotek protivný, poznala však, že kdyby stařenu pustila, ta by jistě upadla na zem. Několika rychlými kroky dovedla Carlottu k posteli, a těžce oddychující ji posadila.

"Mám zavolat lékaře?" zeptala se Maryann.

"Pozdě..." Carlotta zavrtěla hlavou. Její vlasy vypadaly jako suchá, stářím zčernalá pavučina.

Maryann se vyděsila, domnívala se, že jí stará umírá pod rukama. Bleskurychle skočila k telefonu, aby zavolala na rychlou lékařskou pomoc.

"Nech toho!"

Ten hlas zněl na umírající přece jen dost energicky. Maryann zůstala překvapeně stát na místě.

"Nejde o mě!" pokračovala Carlotta. "Jde o - tvého otce!"

Spala jen krátce.

Když se probudila, slyšela Bethin hlas z vedlejší místnosti. Telefonovala. Pravděpodobně právě zvonění telefonu Lilith vzbudilo.

Tiše ležela a snažila se rekonstruovat, co se stalo od té doby, co Beth mluvila o Jeffu Warnerovi. Že bývalý policista hledal právě ji, Lilith, mohlo souviset jedině s jeho zmizením při pobytu na pozemku Paddington Street 333.

Poslal ho DŮM! bylo Lilithinou první vhodnou myšlenkou - a Beth to - nepřímo - potvrdila. Warner musel nějak vstoupit do kontaktu s DOMEM. Proto tvrdil reportérce, že má poslání - aniž by o tomto poslání, nebo jeho odesílateli mohl či chtěl říci něco bližšího.

Nebylo vyloučeno, že DŮM zahájil nový pokus získat Lilith, třeba i proti její vůli, znovu pod svůj dohled, aby doplnil ty chybějící dva roky.

A vůbec věděla Beth mnoho pozoruhodného o Paddington Street.

Údajně byla uzavřená zóna v okolí domu číslo 333 už několik dní zrušená. Evakuovaní obyvatelé z okolí se vraceli zpět do svých domů.

Beth si na vlastní oči udělala obrázek o aktuální situaci. Zvláštní obrázek, protože odporoval všemu, co Lilith viděla na vlastní oči. Při své poslední návštěvě - kterou absolvovala spolu s Esbenem Stormem při cestě snovým časem3 - její rodný dům už neexistoval. Na jeho místě se tyčila pouze sukovitá jabloň uprostřed holé paseky. Na opačné straně paseky se táhl kolem celého pozemku pás neznámých nebo exotických rostlin a jako hustá džungle bránil pohledu z vnějšího okolí.

Pokud se dá Beth věřit - a Lilith jí věřila - pak i tento stav věci už patří minulosti. Po zrušení výjimečného stavu v této části Paddington Street se nabídl pohledům všech zvědavců (především pak médiím) obraz dokonané zkázy. Na téměř holé zemi bylo vidět jen trosky domu, jakoby zničeného zemětřesením a úřady zaujaly k věci takové stanovisko, ze kterého se dalo vyčíst, že míní konečně nechat celou záležitost upadnout v zapomnění.

Hovořilo se o šíleném strůjci bomb, který nahromadil ve sklepení domu číslo 333 neslýchané množství výbušnin. A podle posledních policejních zpráv sám tento zlosyn byl výbuchem natolik roztrhán, že jeho identifikace je naprosto nemožná. Z obavy před dalšími ukrytými výbušninami a také za účelem uklidnění veřejnosti, byl celý pozemek přeorán, aby bylo možno nyní, po několika týdnech, vyjít na veřejnost s "pravdou" ven...

Spekulace o tom, co se stalo skutečně, stále ještě planuly velkým plamenem. Avšak na lidi, kteří neznali pravé pozadí věcí jako Beth, měla tato policejní "uklidňující pilulka" krátkodobý či dlouhodobý účinek.

Avšak konečné důsledky, které mohly vzejít z těchto oficiálních lží, byly zdrcující.

Zvláště pro Beth, jak si už Lilith stačila všimnout.

Upíři zřejmě ovládali sydneyskou policii po libosti!

Pro Lilith to nebylo nic nového. Po tom všem, co se dověděla o svém předurčení a co zažila v Indii, se dalo vyjít z toho, že ani Sydney nebude žádnou výjimkou z pravidla.

Lidé od samého úsvitu své civilizace věřili, že oni vládnou světu i sobě. A ti, kteří skutečně drží v rukou nitky moci, byli odklizeni do říše bájí.

To byl od upírů skutečně chytrý tah! Neboť je-li něco vylhané, nelze s tím přece bojovat, ne?

Poté, co Lilith stručně načrtla Beth několika větami, co vše se jí přihodilo ve stínu Himaláje, uložily se obě ženy časně zrána ke spánku. Únava po dlouhé noci je obě přemohla.

V blízkosti Bethina těla se však Lilith opět vrátila její touha, která v ní tajně doutnala už od chvíle, kdy se poprvé dozvěděla o zvláštních sklonech reportérky.

Beth milovala ženy.

Výhradně.

Lilith se zjevným zklamáním pohlédla na opuštěné místo vedle sebe. Současně s tím byla zmatená prudkostí, s jakou v ní náhle vzrostla touha po Bethiných něžnostech.

Skoro až agresivně se jí nalévalo dobře známé teplo do klína. V podbřišku ji svědilo, jako by se jí tam třepotalo na tisíc motýlů či jiné havěti.

Když se Beth konečně vrátila do ložnice, byla už Lilith skoro bez sebe, ba hrozilo, že slepý chtíč v ní převládne nad rozumem. Bylo to tak silné, že si musela klást otázku, je-li to skutečné jen její vlastní touha, co ji bičuje.

Lilith se jen stěží ovládla. S největší pravděpodobností, kdyby ponechala svým citům volný průchod, Beth by zřejmě s křikem utekla z vlastního bytu.

Anebo také ne, našeptával jí stejný ďáblík, který to vše způsoboval.

"Něco - důležitého?" zeptala se zajíkavě.

Beth se zastavila mezi dveřmi. Světlo v obývacím pokoji nechala svítit.

"Klidně spi dál," odpověděla. "Někdo mi volal, potřebuje pomoc. Musím pryč..." Její pohled sklouzl z Lilith na budík na nočním stolku. A s povzdechem dodala: "Vlastně jsem už dávno měla být v redakci. Můj šéf neví nic o mých nočních eskapádách. A asi ho příliš nepotěší, když bude moci nadávat jen prázdné židli..."

Lilith se snažila nedávat najevo své zklamání. "Je to tak důležité?" zeptala se.

"Já nevím." Beth pokrčila rameny a zamířila ke skříni plné šatů.

Lilith ji fascinovaně sledovala, jak si začíná stahovat z těla hedvábnou noční košilku, dosahující sotva do půli stehen.

V poslední chvíli však, jako by si to náhle rozmyslela, nechala toho, sebrala pár věcí ze skříně a vyběhla s nimi do obýváku.

"Tak ahoj! Kdy se vrátím, nevím...!"

Dveře zaklaply v zámku.

Lilith seděla polovzpřímeně v temné místnosti, a přece viděla kolem sebe lépe, než by dokázal kterýkoli smrtelník. Naslouchala zvukům z vedlejší místnosti. Prozrazovaly, jak velmi Beth pospíchá s odchodem z domu.

Když bouchly venkovní dveře, klesla Lilith otráveně zpět do peřin.

Třebaže z ní už všechna únava opadla, zůstala ještě chvíli ležet. Nechávala se unášet fantazií. Nyní dodatečně litovala, že svou touhu po milování neutišila už s tím otravným sousedem v letadle. Nějak by se to udělalo...

Náhle se vyděsila, když ucítila naprosto reálný dotyk žádostivé ruky na svých touhou napjatých ňadrech. Nejprve pohladila to levé, pak...

Lilith vyskočila.

Přikrývka jí sklouzla z těla.

A nikde žádná ruka. Pokoj byl prázdný. Nebyl tu nikdo.

Prsty si přejela přes hedvábně hladkou košilku, ve kterou se proměnil symbiont, napodobuje Bethin noční úbor. Každý dotyk cítila stejně jako ten, který ji předtím tak vyděsil.

Avšak její nálada byla tatam.

Poloviční upírka vyskočila z postele. Stále víc se jí do vědomí dralo opět to, co ji tak trápilo do jejího setkání s Landruem. Byla rozhodnutá, že čas do Bethina návratu nepromarní.

Otec...

Když vstoupila do obýváku, změnil symbiont na jejím těle opět tvar. Nyní z něj byly po kolena dlouhé šaty, zhotovené jakoby z hnědé jelenice, a ty přiléhavě obepjaly její stále ještě hladové a neukojené tělo. A k tomu pár vysokých bot, spojených se šaty vlákny tenkými jako pavučinka. Kdokoli by viděl tento oděv, nemohl by sebemíň tušit, že jde vlastně o samostatně žijící bytost...

Lilith zamyšleně zamířila ke dveřím.

Záhadného Jeffa Warnera už zcela pustila z hlavy.

Dokud se - právě ve chvíli, kdy sahala na kliku - neozvalo zaklepání na dveře.

Beth vstoupila do hotelového pokoje a v tu chvíli jako by se ocitla v blázinci.

"Děkuji, že jste hned přišla! Já... už nevím, co mám dělat! Napřed jsem chtěla zavolat policii, ale měla jsem strach, že bych skončila ve cvokárně."

"Jde o ni...?" Beth sklouzla pohledem z Maryann na postavu na posteli.

Na kňučící, svíjející se stařenu v podivném oblečení a s pěnou u úst, jako by měla vzteklinu. Nekřičela nahlas. Nicméně zvuky, které jí vycházely z hrdla, zněly příšerně.

"Volala jste rychlou lékařskou pomoc?" Beth učinila nejistý pokus dojít k telefonu.

"Říká, že lékaře - nepotřebuje."

"Domnívám se, že není stavu takovou věc správně posoudit," podotkla Beth. "Abych řekla pravdu, nechápu vás. To jste mě volala kvůli ní?"

Maryann sklopila zrak. "Nevěděla jsem si už vůbec rady. Carlotta..."

"Tak se jmenuje?" Bethin pohled opět zabloudil ke staré ženě, která se najednou uklidnila. A to v takové míře, že se Beth nejprve obávala, že stařena vypustila duši. Skelnatý pohled upírala ke stropu.

Zřejmě Maryann napadlo totéž, protože v tu chvíli začala vyděšeně ječet.

Beth ji chytila nad lokty a třásla s ní, dokud nepřišla k rozumu. Když se konečně projevil žádoucí účinek, pustila ji a s pocitem lehké nevolnosti zamířila k posteli.

A právě v tom okamžiku se stařena nahlas nadechla a zašeptala: "Je potom."

Bethino srdce se úzkostí na chvíli zastavilo.

Maryann za jejími zády nasadila k dalšímu jeku.

"Dost!" Macbeth rozhodně zvedla ruce. "Chci okamžitě vědět, co se tu vlastně děje."

Stará žena se s námahou zvedla.

Její pohled působil zastřeně, třebaže slzy v očích neměla. A náhle upřela na Beth úplně jasný pohled. "Ona to nechápe."

Chvilku trvalo, než Beth došlo, že stařena nemluví o ní, nýbrž o Maryann.

"Co nechápe?"

"Že to umím! A že to není žádné požehnání, nýbrž kletba!"

"Ale co?"

Maryann Rosehilová přistoupila k posteli.

"Domnívá se o sobě, že je jasnovidka!" vysvětlovala opovržlivě. "Můj otec se tu najednou objevil i s ní. Vzal ji s sebou, aby mu vypátrala Patriciina vraha." Chraplavě se zasmála. "Ta ženská je blázen! A teď - tvrdí, že i můj otec..."

Beth náhle ucítila v hrdle něco podobné pálení záhy. "A kde je váš otec teď?"

"Uvěřil této bláznivé a..." V tu chvíli Maryann selhal hlas.

"Panebože..." vydechla Beth. Začínalo jí docházet, o co jde. Zhurta se obrátila ke stařeně: "Co jste přesně viděla?"

Ve stařenině obličeji se objevil výraz téměř nadlidské moudrosti a vyrovnanosti - plodu jejího nezvyklého života. "Našel svého mistra. Téhož, který má na svědomí i jeho starší dceru..."

"Kdo je to?" sklouzlo Beth z chvějících se rtů. "Znáte jeho jméno?"

Carlotta nejprve přikývla, vzápětí však zase zavrtěla hlavou. "Teď jsem ho poznala, ale on už nemá žádné jméno. Ve své bývalé existenci se jmenoval Leroy Harps..."

Lilith poznala hned, koho má před sebou, muž se ani nepotřeboval představovat. Jeho tvář pod strništěm tvrdých vousů byla jakoby z kamene. Lilith cítila, jak jí pohled jeho očí proniká až ke kostem. Byl sportovně oblečený, vypadal však, jako by už celý týden v tomto oblečení spal i vstával, aniž by se jedenkrát převlékl. Rozcuchané vlasy mu padaly do výrazného obličeje. Rozcuchané a příliš dlouhé. Lilith bezděky čekala, až od něj zavane odporný puch. Nedočkala se však.

Beth ji už předem připravila na to, že má Warner vymknutou čelist a že striktně odmítá nechat si ji ošetřit lékařem. Nyní však Lilith marně pátrala po něčem takovém. Warnerova čelist byla posazena rovně. Warner se zdál být, až na tu již zmíněnou zanedbanost - zcela v pořádku.

V okamžiku, kdy spatřil Lilith, zmizela z něj jakákoli normálnost. Tělo jako by počalo sršet elektřinou. Tento efekt netrval dlouho, nicméně dal Lilith dostatečně najevo, že tento muž sice snad nemá žádné vlastní, nicméně určitě dobré důvody, proč ji hledat.

"Konečně!" vydechl.

Lilith stále ještě držela dveře a přitom si v duchu říkala: "Ani nehuhňá. Co mi to jen ta Beth povídala?"

"Elektrický" muž vstoupil bez pozvání dovnitř. Pohyboval se trochu neohrabaně, však rázně, jako by jej ta energie, která jej obklopovala, zároveň nabíjela zvláštní silou.

Lilith za ním zavřela dveře a poněkud zbytečně se zeptala: "Vy jste Jeff Warner? Muž, který mě hledal?"

Host se zastavil. Lilithiny zkoumavé pohledy jej nijak nevyváděly z rovnováhy. Ba ani to, když se ho zeptala: "Kdo - nebo bych se snad spíš měla ptát co - vás za mnou posílá?"

"Odpověď znáš přece sama."

Celé tělo jí náhle zemdlelo, nemohla proti tomu nic dělat. "Jak to můžete vědět?"

"Nevím to. Ale to, co přišlo se mnou, to ví."

Zdálo se jí, jako by se jí země rozhoupala pod nohama. Ani nevěděla, chce-li se více dozvědět, co ta slova znamenají. A přece slyšela svůj hlas, jak říká: "S vámi?"

Způsob, jakým se choval, se jí nelíbil. Ještě nikdy neviděla nikoho - ani člověka, ani upíra - stát s takovým absolutním klidem. Dokonce ani když mluvil, se mu v obličeji nehnul jediný sval. Po "vyhozené čelisti" ani stopy. Kdykoli se na tomto těle něco pohnulo, pak jedině s naprosto bezvadnou dokonalostí. Avšak která část těla nebyla zrovna v činnosti, jako by byla vypnutá.

"Přicházím z Paddington Street," řekl Jeff Warner - i když jí neodpověděl na otázku, nemohl to být nikdo jiný. "Nyní není dobrá doba na povídání. Nejprve musím napravit nějaké své chyby."

"Chyby?" opakovala. Teprve nyní si na něm všimla, že má lehké sako na levé straně nápadně vypouklé. Vlastně si toho všimla, až když Warner sáhl do kapsy a vytáhl, co v ní skrýval.

Jablko, řekla si Lilith v duchu nechápavě.

A v tu chvíli se jí vybavila jistá scéna, až dosud překrytá hromadou čerstvějších zážitků.

SNOVÁ POUŤ... STROM V ZAHRADĚ NA PADDINGTON STREET 333... POD NÍM SHROMÁŽDĚNÍ LIDÉ JEDLI JEHO PLODY...

To poznání ji zasáhlo jako blesk.

Náhle už věřila Beth, že Warnerova čelist byla vykloubená nebo zlomená - třebaže nyní už tomu bylo jinak.

Warner byl jeden z těch, které jsem viděla v zahradě!

Nehledě na možné následky si každý z těch lidí, jakoby upadlých do tranzu, cpal ovoce nerozkousané do krku - a

pak všichni ze zahrady mizeli!4

V tu chvíli Lilith strašně zatoužila prohlédnout si jablko pozorněji, avšak Warner je vzápětí opět schoval tam, odkud je prve vzal.

"Musím jít," řekl. "Setkáme se dnes v noci. V zahradě tvého domu."

A když odmítavě vrtěla hlavou, ujišťoval ji: "Nemusíš se vůbec bát. Tvé rozhodnutí nevracet se domů bylo akceptováno. Mnohé se během tvé nepřítomnosti změnilo. Mnohé cesty se urovnaly... Ale už dost." Obrátil se k odchodu.

"Proč bych ti měla věřit?" pokusila se jej zdržet.

Ale nenechal se zastavit. Lilith nebyla schopná jej ani zadržet, ani jít za ním. Nechal ji samotnou s novou horou otázek.

Když pak zazvonil telefon, zvedla sluchátko bezmyšlenkovitě jako stroj.

"Dobře, že jsi tam," ohlásila se Beth. "Obávám se, že máme problém..."

Vy také? pomyslila si Lilith cynicky.

Lilith čekala na ulici, až přijede Macbethin Mini Cooper. Vozítko bylo obsazeno dvěma osobami a bylo jen dokladem Bethiny neohroženosti, že chtěla přibrat ještě třetího cestujícího.

"Já vím," předběhla reportérka jakýkoliv možný jízlivý komentář. Naklonila se přes svou spolucestující a otevřela dveře. "Bude tu těsno. Ale jinak to nejde. Carlottu potřebujeme!"

Lilith se skoro až zježily vlasy, když se nacpala vedle prastaré ženy. Žaludkem jí projela vlna nevolnosti. Nejraději by z této těsné konzervy okamžitě utekla. Avšak to jméno, které uvedla Beth do telefonu, jí to nedovolilo. Leroy Harps... S námahou přibouchla dveře.

"Co je s tebou?" zeptala se Beth. Lilith jen nevrle pohodila hlavou. "Už jeď."

Stařena dosud nepromluvila jediné slovo. Avšak pouhá její blízkost Lilith obtěžovala. Vytvářela v ní pocit, jako by ji uchopil divoký vír, stáčel ji do spirály a škrtil...

Způsobovala to Carlottina aura, její vyzařování. To ona týrala Lilithina ducha. Nezdálo se však, že by to dělala schválně.

Lilith se mlčky pustila do boje proti té energii. A s úspěchem. Při dokonalé koncentraci byla schopná obrnit se proti nepříznivým vlivům. Macbeth jela tak, že riskovala odebrání řidičáku na sto let. Na druhou stranu to však mělo tu výhodu, že ani jeden strážce zákona nebyl s to si při takové rychlosti všimnout, že jsou uvnitř namačkané jako sardinky. Zdálo se, že na cíli cesty se reportérka s Carlottou domluvila už předtím. Teprve když dorazily do téměř opuštěné bývalé průmyslové čtvrti, začalo se s "přesným dolaďováním" trasy. Stařena procitla k životu. Dirigovala Beth hlasitými výkřiky i mocným šermováním rukama.

Nakonec Beth zaparkovala vůz u kraje silnice, poté, co Carlotta tlumeně vyjekla: "Stop! Tady někde poblíž to musí být!" Postupně všechny vystoupily. Polední slunce vrhalo těžké stíny na ošklivé baráky.

Lilith se zhluboka nadechla a s úlevou odstoupila od té nepříjemné ženy. Na vzdálenost pěti kroků se cítila docela dobře. Pocit tísně a závratí zmizel. Od té chvíle si udržovala Lilith stálý odstup.

Beth, které přítomnost stařeny nepůsobila zjevně žádné obtíže, podepřela Carlottu tak, že si položila její paži kolem krku, aby jí pomohla překonat trávníkový pás, zarostlý vysokým plevelem.

Jasnovidka zavřela oči a nataženou rukou udávala směr.

Cesta končila u baráku, stojícího napříč k ostatním.

"Je to tady?" otázala se Beth tiše.

Také Lilith napjatě čekala.

Carlotta otevřela oči. "Tady..."

Lilith čekala jen na její potvrzení. "Zůstaňte venku. Postarám se o to sama!" '

"Jsi si tím jistá?"

"Je vevnitř?" obrátila se Lilith na jasnovidku.

"Já nevím... Ale je to v každém případě místo činu. Paul Rosehill..."

Lilith jí posunkem naznačila, že tolik informací jí zatím stačí. Zamířila ke dveřím baráku a užasla, že nejsou zamčené.

Bez váhání vstoupila.

Za dveřmi ji však čekalo překvapení: Interiér byl vybavený tak pohádkově, jak by to člověk nikdy v tak zpustlé stavbě nečekal.

Z Lilithiných rtů bezděky sklouzlo jméno muže, jehož se zde obávala potkat.

Leroy Harps.

Setkala se s ním krátce po svém probuzení. Spala s ním, napila se jeho krve, a než ho opustila, zbavila ho paměti. Tato příhoda se stala asi před měsícem a zdálo se, že kapitola "Harps" je nadobro uzavřená. Lilith si byla jistá, že na ty, jejichž krví utišila svou žízeň nepřenáší upírské sémě, které lidi zotročuje a posmrtně je proměňuje v neúnavné krvežíznivce. Ani žádné jiné škody nezpůsobovala svým "dárcům". Rány se jim hojily a zajizvovaly takřka okamžitě.

Teprve od Beth se Lilith dozvěděla, že policie už nějaký čas po Leroyi Harpsovi pátrá. V jeho bytě byla nalezena bestiálně zohavená pornoherečka. Harps se od té doby nacházel na útěku.

V jeho oběti byla nade vší pochybnosti indentifikována jistá Patricia Rosehillová. Její sestra a otec se právě nyní nacházeli v Sydney, aby si odvezli Patriciiny ostatky. Beth navázala kontakt s Maryann Rosehillovou, sestrou oběti. Paul Rosehill, otec, si s sebou vzal do Sydney Carlottu - prý s pevným odhodláním vzít pátrání po vrahovi své dcery

do vlastních rukou.

Takto byla situace předestřena Lilith.

A přece zůstávalo stále ještě mnohé nevysvětlené.

Proč se vlastně stal z Harpse krvežíznivý vrah? Lilith si byla jistá, že ona z něj takovou kreaturu určitě udělat nemohla.

A co si měla myslet o údajích, zjištěných prostřednictvím Carlottiných mimosmyslových schopností? Stařena byla přesvědčená, že Harps mezitím zabil dvě další oběti: Paula Rosehilla a jednu neznámou.

Lilith rozhodně nemínila označovat Carlottu za šarlatánku. Stařenina aura svědčila v její prospěch. Něco v sobě měla. Něco, co se u jiných lidí nikdy neprojeví, ani v náznaku...

Lilith vstoupila do místnosti se zatemněnými okny. Nerozsvěcela. Je-li Harps zde, pak už vetřelkyni dávno zaznamenal a nyní se drží někde v úkrytu.

Avšak Lilith pochybovala, že tu je. Napovídaly jí to její dokonale vyvinuté instinkty. Byla přesvědčená, že dokáže číhajícího útočníka vytušit. Nyní však necítila nic.

A přece tu něco nebylo v pořádku.

Přepychového vybavení bytu si skoro ani nevšimla, dokud nedošla k bazénku naplněnému vodou. Při dně se držela usazenina čehosi těžšího než voda.

Krev.

Lilith se tím nezdržovala. Její oči, vidoucí i ve tmě, zaznamenaly všude okolo reflektory a kameramanskou výbavu. Postupně začínala chápat, k čemu toto "hnízdo" na území nikoho sloužilo: Harps tu zřejmě natáčel své laciné pornofilmy. Bez velkých nákladů a snad i za účasti "nehereček", které jisté spotřebitele podobných výrobků leckdy vzrušují mnohem více, než příliš dokonalé, avšak klinicky sterilní profesionálky. Anebo se tu točilo "supertvrdé" porno, které musí zhnusit každého, kdo nespojuje sexualitu s bičováním či jinými podobnými nechutnostmi.

Lilith věděla, co by se dalo od Harpse, jehož krev pila, v tomto ohledu čekat. Proto by ji jeho záliba v podobných praktikách nikterak nepřekvapila.

Její pohled sklouzl na zástěny, oddělující zadní část rozměrné místnosti.

Za nimi bylo skryto něco, co její instinkty přímo atakovalo.

Žádné akutní nebezpečí, nýbrž...

Náhle se rozsvítilo světlo.

Ve dveřích se objevila Beth.

"Zmiz odtud!" vyštěkla Lilith.

"Co je?" zvolala Macbeth nedotčeně. "Objevilas něco?"

Lilith obešla řadů paravánů, a v tu chvíli ztratila veškerý zájem o to, co tropí Beth za jejími zády. Před očima měla výsledky strašlivých spádů Leroye Harpse.

"Ježíšikriste!" zaúpěla za jejími zády Beth.

Závěs sprchovacího koutu byl odtažen, takže dovnitř padalo dost světla. A tam ležela poslední Harpsova oběť. Stařec se zřejmě ještě před smrtí pokoušel krví něco napsat na dlaždičky. Avšak víc než kostrbaté M se rozluštit nedalo.

Smrt byla rychlejší.

V tomto případě byla smrt téměř milosrdná. Na těle nahého muže byly známky nejtěžšího mučení.

Jeho šaty, roztrhané na cáry, ležely těsně vedle něj. Všude kolem byly poházeny další věci, jako peněženka, bankovky, mince a několik soukromých fotografií, jaké nosívají stále u sebe rodiče, pyšní na své děti.

Všechno tu bylo.

Jen vrah chyběl.

Kde vězí Harps?

Virgil Codd procházel svým bytem, v němž vládla uměle vytvořená noc. Všechny žaluzie byly zataženy. Silně ztlumená osvětlovací tělesa vrhala jen velmi slabounké světlo.

Codd byl neklidný jako ještě nikdy. I když jeho poslední výprava na shromaždiště pánů nebyla tak beznadějná, jak se prve zdálo. Ale naděje, že by se v nejbližší době mohla chaotická situace ve městě změnit k lepšímu, nebyla o moc větší. Alespoň se zbavil té ochromující představy, že snad byli páni odtud natrvalo vyhnáni, či dokonce zničeni.

Přímo u psacího stolu se Codd zastavil a rozhodl se, že musí podat zprávu o svém zjištění Alu Weinbergovi.

V tu chvíli se za ním ozval jakýsi zvuk.

Prudce se otočil.

Kousek od dveří Coddovy domácí pracovny stál mrtvý...

... alespoň se o tomto svém podřízeném Codd dlouho domníval, že jej poslal na jistou smrt!

Až do nedávna.

Až do té děsné Maudiny proměny. Totiž téhož dne a v bezprostřední blízkosti místa, kde Maud seděla, když ji Codd našel, ležel i služební revolver tohoto pohřešovaného, jenž náhle stál jako živý přímo před ním!

V přítmí.

V domě, o kterém si byl Codd zcela jistý, že do něj nemůže proniknout nikdo nezvaný, aniž by nepadl do některé z mnoha připravených pastí!

" Jeffe, kamaráde...!"

Dokonale se ovládal. Proto mu ze rtů, již léta nestárnoucích, klouzal rutinovaně žoviální tón. Dokonce měl pocit, jako by z něho spadlo nějaké další těžké břemeno. Ruce s rozevřenými dlaněmi natáhl před sebe, aby demonstroval, že není ozbrojen. Snad až trošku příliš teatrálně. Z jakéhosi neznámého důvodu byl naprosto pevně přesvědčen, že Warner musí v přítmí vidět právě tak dobře jako on sám!

Warner však mlčel.

"Co se stalo?!' otázal se nejvyšší policista v celém Sydney. "Řekněte, Jeffe, co se stalo! Kde jste vězel celou tu dobu?"

A cos provedl s Maud, ty zatracený bastarde?

Codd udělal několik kroků. V jeho pohledu a mimice nebyla ani stopa po nějakém úskoku, a zdálo se, že Warner se ani necítí být nějak ohrožen.

"Byl jsem tam, kam jsem byl vyslán. Já jsem totiž poslušná bytost..."

Warnerův hlas zněl naprosto stejně, jak si jej Codd pamatoval. A přece se nedokázal zbavit nejistoty, je-li to tentýž muž, kterého znal. Zastavil se a udržoval si opatrný odstup.

"Trošku... neobvyklý způsob, jak hlásit návrat, Jeffe. Proč jste sem přišel?"

"Mám poslání."

"Poslání?" Coddův tón byl urážlivý úmyslně. Se stoickým klidem chtěl konečně dostat tohoto bastarda z rovnováhy. "Ale co neříkáte. Tím myslíte ten příkaz, který jste dostal ode mě, nebo jste dostal příkaz od někoho druhého?" Klíčilo v něm šílené podezření. A když Warner neodpovídal, vyptával se Codd dál: "Byl jste už před několika dny... u mé sekretářky?"

Warner se nezatvářil nijak. Ale přikývl.

Bingo! pomyslel si Codd. Věděl jsem to!

"Takže jste jí to udělal vy?"

Warner opět přikývl. "Tys tam nebyl..."

"Já jsem tam nebyl..." Codd si suchým jazykem olízl suché rty. "Znamená to tedy, že mi jdete po krku?"

Warner zavrtěl hlavou. "Tak se to nedá nazvat."

A pak se začal přibližovat ke Coddovi.

A nezastavil, dokud nestál až u něj.

Ještě blíž, ty bastarde!

Codd neuhnul ani o centimetr. Byl dost starý a zkušený, aby omezenou proměnu, které byl schopen, provedl jedinou myšlenkou.

Avšak ještě než přeměnu dokončil, zavrčel: "To byla chyba, to byla veliká chyba, chodit sem! Maud byla slabá - já jsem silný. Zůstaňte stát! Řekněte mi, co jste udělal s Maud - se mnou se dá dohodnout. Mohl bych promluvit s pány... Když se do vás zakousnu já, znamená to definitivní smrt. Jestliže se s vámi však seznámí oni a udělají vám totéž, bude to znamenat věčný život, ano, věčný život, Jeffe! Pak bychom stáli oba na stejné straně... Řekněte mi, co jste udělal!"

Avšak Warner zavrtěl hlavou, jako by na něho ta lidská bestie před ním naprosto neučinila dojem. "Mám lepší nápad," řekl stroze.

Coddovi poskočil ohryzek v hrdle.

"Lepší nápad?"

Náhle se mezi nimi vztyčila zeď nenávisti. Avšak všechna ta nenávist vycházela výhradně z otrocké kreatury.

"Mnohem lepší nápad. Ukážu ti to..."

"Satan a Belzebub!" zasípala Carlotta Frostová.

Stará žena se neslyšně připlížila za Lilith a Beth za paravány. Nedbajíc na jejich námitky, přistoupila k mrtvému a napolo se na něj naklonila do sprchovací kabinky. Nedotkla se jej. Ve svém podivném starobylém kroji dodávala scéně ještě víc na děsivosti.

"Je to Paul," řekla. "Paul Rosehill. Vypadá, jako by byl - mučen. To odpovídá mým viděním.

"Mučen?"-vyjekla Beth.

Lilith otevřela další dveře nalevo od sprchovací kabiny. Samozřejmě, že to mohla čekat, ale přesto při pohledu na všechny ty zohavené oběti bezděky ustoupila o krok zpět. Zdálo se, že všechny pocházely z jedné a téže vrstvy: různé pochybné existence, bezdomovci, ztraceni v džungli velkoměsta. Na těle měli všichni stejná zranění jako Rosehill. Jako by se na nich vyřádilo vzteklé zvíře.

Leroy Harps!

Lilith stále nedokázala pochopit, jak z něj mohla udělat tu zběsilou bestii. Jestli to byla pravda, pak by se nakonec museli všichni, kteří si ji kdy pustili k žíle, proměnit v kreatury...

Jen z pouhého pomyšlení jí na čele naskočil pot.

"Co budeme dělat?" Bethin hlas k ní doléhal jako přes tlustou vrstvu vaty. Možná, že jí bylo zase špatně z Carlottiny blízkosti.

Lilith sebou trhla.

"Nejrozumnější bude, když vyklidíme pole a dáme policii anonymní tip, aby se sem podívali. Nemyslím si totiž, že by nám bylo ku prospěchu - ani tobě ne, Beth - kdybychom jim měly vysvětlovat, jak jsme se dostaly k tomuto objevu!"

"A nepovažuješ za možné, že by se sem Harps - mluvíme přece o Harpsovi, že? - ještě vrátil?"

"Ale ano." Lilith nikdy nevyprávěla Beth o svém setkání s Harpsem. Považovala to vždy za bezvýznamnou epizodu,

a nyní tomu byla ráda. "Jenže to je přece věc policie."

"Od kdy máš tak vysoké mínění o poldech?"

Toto nebyla ani správná doba, ani správné místo, aby tu mluvili o strachu. Lilith proto pravila smířlivě: "Postarej se, aby se Carlotta vrátila do hotelu. A jestli toho nechceš nechat, promluv s Rosehillovou dcerou. Nějak šetrně jí oznam, co se stalo jejímu otci."

Beth na ni nevěřícně hleděla. "A ty?"

"Já si ještě vyřídím jednu soukromou záležitost."

Znělo to strašně - "soukromá záležitost"!

Beth jen zavrtěla hlavou. "Já tomu nevěřím... Nemohu věřit tomu, co říkáš!"

"Chtěla jsi, abych vás doprovodila. To jsem udělala. Zbytek je věc policie."

A basta.

Lilith se odvrátila. Cítila se bídné jako málokdy, ale nemohla překročit svůj stín. Strach z toho, že se celou tu dobu klamala nebo byla klamána, jí zasil do myšlení dokonalý zmatek.

Jestli se lidé proměňují následkem jejího kousnutí ve vraždící krvežíznivce - čím se pak liší od svých nepřátel?

Odpověď byla příliš zdrcující, než aby ji dokázala - byť jen v duchu - zformulovat.

"Nezjednodušuješ si to trošku?"

Bethin hlas ji vrátil zpět do skutečnosti. Teprve nyní si uvědomila, jak moc tento nález pocuchal Beth nervy. A ještě něco si uvědomila.

Problémem se pro ně stala Carlotta!

Bylo nutné, aby stařeně ještě "vnukla" takovou verzi, která by nikoho - ani Lilith, ani Beth, ani stařenu samotnou - nepřivedla do maléru.

Jediný pohled do Carlottiných očí jí však přesvědčil, že tato žena je proti každému hypnotickému působení imunní.

To ještě scházelo!

"Bez starosti," pravila konejšivě ta vykopávka z dávných časů. (Je to vlastně groteskní, když si představím, že ona je o několik let mladší než já, napadlo Lilith.) "Držím s vámi!"

"Drží s námi..." opakovala Beth, stojící vedle ní, a rozrušeně zašermovala rukama. "Jsem snad tady jediná normální?"

"Bezpochyby!" opáčila Carlotta. "Ale já bych si z toho, mladá dámo, nic nedělala."

Upírský hřbitov...

Byla to už Lilithina třetí návštěva na sydneyském předměstí, kde používali upíři místo bývalého pohřebiště za občasné shromaždiště a úkryt a jež si také "upravili" pro své potřeby. Dávno se tu žádné pohřby nekonaly a náhodný návštěvník se mohl domnívat, že vidí stopy bezostyšného vandalismu.

Lilith, která se díky dědictví své matky tváří v tvář čistě křesťanské symbolice necítila dobře, zde cítila neblahou sílu, která tu vyvěrala ze země. Náhrobní kříže byly spálené nebo převrácené, náhrobky svržené a pomalované satanistickými symboly.

Oplocení z ostnatého drátu nemohlo být jediný důvod, proč toto zjevné zpustošení nikoho nevzrušovalo. Lilith se nemohla zbavit podezření, že skutečná podoba bývalého hřbitova není zjevná každému. Upíři ji dokázali skrývat.

Doufala, že se potvrdí její dojem z minulé návštěvy a že klan odtud zmizel na delší dobu. I když neexistoval žádný zjevný důvod pro to, aby nečekaně opustili tak osvědčený úkryt.

Snad k tomu dal příkaz Landru.

Landru se jí jevil čím dál víc jako naprosto výjimečný jedinec mezi upíry. To se samozřejmě netýkalo jen jeho velmi vysokého věku. Respekt a poslušnost, které mu byly všude prokazovány, mluvily samy za sebe.

Lilith nevěřila, že Landru zahynul v Himáláji. Naopak se obávala, že se během krátké doby rovněž vrátí do Sydney. Snad tu už je.

A to byl také důvod ke spěchu, který ji sem poháněl.

Od té doby, co Lilith věděla, že dosud existuje hlava jejího před léty zavražděného otce, snažila se ze všech sil ji získat, aby ji mohla uložit k poslednímu odpočinku. Landru, vrah Seana Lancastra, jeho hlavu vypreparoval, tak jak je to zvykem u jistých kultur. Při setkání v chrámu jí tvrdil, že ji zanechal v Sydney, jakožto naprosto bezcennou trofej.

Nejbližší místo možného úkrytu byla rozpadlá hřbitovní kaple se svými podzemními chodbami!

Lilith použila z dřívějška známé díry v plotě, aby se dostala na místo posledního odpočinku prvních osídlenců - byli to především trestanci a potomci těch, kteří sem tehdy byli z Evropy deportováni na lodích.

Bylo už pozdní odpoledne. Slunce se chýlilo k západu a vrhalo dlouhé stíny. Bylo horko, avšak toho si Lilith sotva všímala. Beztak se za chvíli ponoří do chladného podzemí.

V kapli za zbořeným oltářem byl vstup do zóny, podléhající neustálým proměnám. Když tu ještě sídlili upíři, podobaly se chodby a síně v podzemí prostorám nádherného zámku. Avšak od chvíle, kdy odtud zmizeli, získala tato někdejší nádhera spíš vlhkou atmosféru středověké hladomorny.

Lilith to vyhovovalo.

Ba dokonce jí to tak bylo milejší. Stejně sem nepřišla za zábavou.

Jakmile sestoupila k podzemní planině, rozhostilo se kolem ní hrobové ticho. Schodiště vedoucí dolů bylo pokryto centimetrovou vrstvou prachu, který ležel i na zemi v holých chodbách. Lilith v něm zanechávala zřetelné šlápoty. Avšak ty, které tu zanechala při své poslední návštěvě, kupodivu zmizely.

Ale nad podobnými nesrovnalostmi se nepozastavovala. Navzdory nekonečné prázdnotě, jež tu všude vládla, si

přesně vybavovala polohu komory, která sloužila Landruovi během jeho zdejšího pobytu za obydlí.

Třeba tu nebylo žádné fungující osvětlení, orientovala se Lilith díky smyslu, který by sotva dokázal předstírat kdokoli z jejího okolí. Pro ni bylo naprosto samozřejmé, že se dokáže pohybovat v naprosté tmě, proto tomu nevěnovala jedinou myšlenku.

Landruova komora byla na první pohled stejně prázdná a opuštěná jako všechny ostatní. A přesto Lilith prohledala každý její kout a pátrala na zemi i po stěnách po nějaké tajné skrýši.

Bohužel i druhý a třetí pokus zůstaly neúspěšné.

Určitě lhal, pomyslila si a rozechvěle dodala: Jestliže tu "trofej" měl skutečně za bezcennou, mohl ji také zničit...

Neměla tušení, co by to znamenalo pro jejího otce.

Od té doby, co věděla o vypreparované hlavě, pronásledovala ji příšerná předtucha, že Landru může jejího otce ještě v tomto stavu týrat.

To byl také hlavní důvod, proč se rozhodla vysvobodit ho ze spárů jeho vraha. Vlastně ani toho člověka, kterého si její matka vybrala za otce svého dítěte, nikdy skutečně nepoznala. Znala ho jen ze svých vizionářských pohledů nazpět, z bezobsažných snů. A přece se s ním cítila být spjata a cítila vůči němu povinnost.

To byla jedna z mnoha absurdit, které určovaly její život. Rozhodla se však příliš o tom nepřemýšlet, nýbrž řídit se okamžitými instinkty.

Proto také nevzdávala své pátrání.

Po Landruově komoře prohledala i další místnosti, i ty sebemenší, ba dokonce i ten nejnepatrnější výklenek.

Avšak stále se stejným výsledkem.

Úplně nakonec, když už nezbývala naprosto žádná jiná možnost, musela si připustit, že ještě nezkusila jednu, tu nejohavnější možnost.

Posledně objevila za strmým schodištěm do svatyně tajné dveře.

A za ně, do té hromady mrtvých hnijících lidských těl, se ještě nedívala.

Mrazilo ji sice až do morku kostí - ale šla na to.

Otevřela těžké dveře.

Do nosu ji udeřil omračující, nasládle páchnoucí vzduch.

Puch rozkladu.

Lilith vstoupila do márnice a zírala na výjev, který byl ještě tisíckrát strašnější, než všechno, co nalezli s Beth a Carlottou v tom domě hrůzy.

Všechny mrtvoly tu byly výhradně mužského pohlaví, čehož si Lilith všimla už při své první návštěvě. Avšak druhým nepřehlédnutelným detailem bylo to, že některé mrtvoly nesly na sobě zřetelné stopy, podle kterých se nedalo dospět k jinému názoru, než že je někdo ohryzal!

Nikoli krysy nebo nějaká jiná malá zvířata, nýbrž něco s velikým, ale opravdu velikým apetýtem...

Lilith si přesně vzpomínala na svou první myšlenku - při pohledu na tu hrůzu. Při jejím nedostatku znalostí o národu, ke kterému z poloviny patřila, ji to vedlo k strašlivé domněnce, že snad se upírky oddávají kanibalským choutkám.

Proč by tam jinak byly výhradně mužské oběti?!

Stín tohoto podezření dolehl na Lilith přinejmenším s takovou tíží, jako to, že je roznašečkou upíří nákazy.

Rozhodně ji nemohlo uklidnit vědomí, že tato márnice by mohla mít v upířím úkrytu úplně jinou úlohu. Alespoň ne do té chvíle, než ty skutečné důvody odhalí.

Buď jak buď, nemohla uvěřit, že by právě sem Landru "uklidil" svou trofej.

Zároveň poznala, že rozhodně asi nebude schopná prohrabovat se mezi mrtvolami. Na podlaze se tvořily louže z výměšků. Lilith bojovala s nevolností.

Za tuto cenu tedy určitě ne, táhlo jí hlavou. I kdyby tu měl být...

A v tu chvíli zaslechla jakýsi zvuk z opačné strany hromady mrtvol.

Reálný zvuk, který ji přimrazil na místo. Nebyla schopna se obrátit k místnosti zády.

Byly to kroky.

Těžkopádné, neohrabané, šourané kroky, doprovázené směsí jiných, naprosto nedefinovatelných zvuků.

Lilithina strnulost pominula teprve, když se hora mrtvol před ní pohnula.

Pečeti noci se před ní ochotně otvíraly. Tma jí nebyla tmou, smrt smrtí.

Byla hladová. A znuděná. Dříve tu byli ti, kteří pro ni měli dost zbytků a odpadků. Byli na sobě navzájem závislí. Oni však byli nyní pryč.

Kdysi (neměla smysl pro čas) přišel jeden služebník, ale nezůstal. Když na něj narazila, rychle se stáhla zpět. Jeho maso bylo už dávno mrtvé a zamořené semenem. To ji nemohlo nasytit.

Hlad. Ano, hlad bylo to jediné, co jí zbylo.

Opět se spokojila jen se zbytky, které už dávno ztratily svou čerstvost.

Když vtom zvětřila živé lidské maso.

A přece bylo jaksi zvláštní svým pachem. Jako by to maso nebylo čisté. Jako by v něm byla přimíchána mrtvá tkáň...

Zmatená, o to však víc vzrušená, ustala ve své odporné hostině a vzhlédla.

A byla tu... ona!

V okamžiku, kdy Lilith spatřila tu příšeru, vydral se jí přes rty výkřik.

Obešla zpola hromadu mrtvol a přitom zahlédla příčinu těch zvuků i pohybů těl.

A přece na moment nebyla s to vůbec nic chápat.

Postava, která s nepřeslechnutelnou lačností hodovala na jedné mrtvole, se nejenže chovala odporně, ale sama byla tak nezměrně ošklivá, až to vyráželo dech. Když se napřímila, musela být vysoká nejméně půl třetího metru. V tuto chvíli se však nakláněla obrovskou bezvlasou hlavou nad svou hnusnou hostinou. Detaily nebylo vidět. Zato se ozývaly jednoznačné chrochtavé a mlaskavé zvuky.

Slovo "hnus" muselo být snad vynalezeno právě pro tuto bytost!

Co však bylo ještě horší, tento netvor, pokrytý jakýmsi nazelenalým slizem, měl na krku zavěšeno právě to, co Lilith celou tu dobu hledala:

Hlavu jejího otce!

"Ne...!"

Příšera při Lilithině výkřiku ustala ve své strašlivé hostině.

V místnosti se rozhostilo naprosté ticho.

Jedním pohybem se příšera otočila k Lilith trupem i tváří. Mezi oběma částmi těla neexistoval žádný krk. Kreatura se s řevem vztyčila. Jako roztavená síra žhnuly její oči uprostřed rozbředlého obličeje s obrovskou tlamou bez rtů, táhnoucí se přes celou šíři tváře, a s více nosními dírkami.

Všechno na té obludné nestvůře vypadalo rozměkle, napuchle, pokryté houbovitou tkání s obrovskými póry.

Lilith jen stěží udržovala vládu nad svými údy, které spontánně hodlaly podlehnout reflexní touze prchnout.

Avšak odkudsi z hlubin jejího vědomí, které nepatřilo jen jí, náhle vyvstalo poznání, že v hlubinách pod hřbitovy tu a tam sídlí takovíto mrchožrouti. Nestvůry, které se pasou na tělech mrtvých, vytvářejí si celé labyrinty podzemních chodeb a slují a potají se oddávají svému zvrhlému bytí.

Takzvané ghuly!

Ghuly - výhradně ženští démoni...

Lilith sevřela pěsti.

Jak to, že ji to napadlo až teď? Proč na to nepřišla už dřív, že si tu upíři chovají takovéto příšerné "psisko" na odklízení zbytků?

Ale proč jenom mužské mrtvoly? Měla snad tato... bytost v sobě vypěstovánu zálibu v nějak specializovaném jídelníčku? A ještě dřív, než ta neforemná obluda udělala první krok směrem k Lilith, pochopila dívka, že tato kreatura si určitě neoškliví ani živé maso.

Lilith pomaličku couvala, sledujíc současně s ošklivostí i fascinována, jak se obluda pozvolna obrací směrem k ní. Právě ta těžkopádná pozvolnost přivedla Lilith k nebezpečnému závěru, že se může pustit s příšerou do křížku.

Stále se ještě nechtěla vzdát hlavy svého otce. A právě proto jí působilo takové utrpení vidět jeho tvář před sebou - už tak k nepoznání seschlou - na hrudi takové příšerné potvory.

Toto bylo poslední ponížení, které Landru připravil muži, který před dávnými léty uprchl s Lilithinou matkou Creannou do Austrálie!

Lilithina nenávist vůči upírovi vzplanula opět s novou intenzitou a pomohla jí zapomenout na štítivý pocit hnusu. A proto jakmile učinila obluda další krok, vykročila jí i Lilith vstříc. Za svůj hlavní trumf do nadcházejícího zápasu považovala svoji obratnost. Soudila, že k boji nemusí ani dojít. Měla v úmyslu co nejrychleji nestvůře z krku strhnout náhrdelník s nakonzervovanou hlavou a pak s ním rychle prchnout.

Pak měla být obluda ponechána dalšímu hodování. Měla...

"Rrrrroooaaaaaaaarrrgh...!"

Příliš pozdě si Lilith uvědomila, že už jedenkrát narazila na vnitřní zábranu, když se chtěla dotknout otcovy hlavy.

Těsně před cílem její napřažené paže zaváhaly. Avšak ne proto, že by stále ještě nedosáhly na hlavu. Zarazila je náhlá pochybnost o sobě samé, která jí nedovolila pokračovat.

Chyba.

V tu samou chvíli se v ghuliných sirných očích zablýsklo a v mžiku podala důkaz, že i ona umí jednat rychle. Jedna její pracka, zabořená dosud do mrtvého masa, náhle bleskurychle vystřelila dopředu a jako svěrák sevřela Lilithino zápěstí.

Tento dotyk zamrazil Lilith jako led. A to i na místech, která byla pokryta symbiontem. Avšak on sám nereagoval nijak.

"Sakra! Pusť!"

Volnou rukou se pokoušela Lilith uvolnit sevření. Ale přestože disponovala obdivuhodnou fyzickou silou a svaly nestvůry jí připadaly měkké a jako by pokryté vrstvou jakéhosi slizu, nedokázala se vyprostit.

Nad ní se rozevřela tlama bez rtů, zavanul z ní hnilobný pach mršiny a vypadnul nedefinovatelný chuchvalec - snad zbytek předchozího hodování na mrtvole!

Ghula opět zařvala. Hlasitěji a strašlivěji než prve, Lilith se dokonce zdálo, že slyší v jejím ryku výraz jednoznačného triumfu.

Objevily se zuby, podobající se nahodile seřazeným špičatým skalním útesům.

Druhá pracka chňapla po Lilithině volné ruce.

A přece se dívce na poslední chvíli podařilo uhnout. A přitom zavadila - nejspíš jen náhodou - o vyschlou hlavu.

V tu chvílí došlo k příšernému obratu.

Sama nestvůra se tím zdála být zaskočena.

Ta zrůdná ozdoba, mírně se kývající před její hrudí, začala náhle pulsovat nadpřirozenou září.

A právě v tutéž chvíli varoval Lilith její instinkt před nebezpečím, které nemělo nic společného se zjevným ohrožením ze strany ghuly a objevilo se s nepředvídatelnou rychlostí.

Kde?

Lilith využila okamžiku, kdy byla nestvůra zmatená. S bleskovou rychlostí, méně pak silou, se jí podařilo vytrhnout ruku ze stisku.

Sirné oči nad ní byly plny zmatku. V jejich výrazu se objevilo cosi, co by mohlo téměř vzbuzovat soucit.

Avšak Lilith se tím nenechala zaslepit.

Hlavička nyní pulsovala v prudkém rytmu.

Lilith po ní chtěla bleskurychle sáhnout a pak rychle pryč. *

V tu chvíli však vše pochopila.

Její ruce opět zaváhaly před tou dohněda vyschlou tváří, ustrnulou kdysi v mukách, k neuvěření zmenšenou, vráskami posetou tváří jejího otce. Hleděla do těch smutných očí a objevila v nich němé varování.

Se stenem tlumeného zděšení na rtech se svalila k zemi a prudce se vrhla do pochybného úkrytu za mrtvými těly.

A sotvaže se stačila alespoň trochu krýt, vzplanula náhle v místnosti záře, jasnější než sto sluncí, a přece absolutně studená.

Ghula se nezmohla ani na výkřik. Exploze ji rozmetala na atomy.

Ještě zcela ohlušená se Lilith vztyčila a pozorovala, co natropila Landruova zákeřná bomba.

Její pohrdání se stupňovalo až k jakémusi opojení, na jehož vrcholu si nic nepřála vroucněji, než dostat upíra právě teď do rukou.

Tu radost jí však neudělal.

Bylo pro něho typické, že ještě před svým odjezdem zvažoval možnost, že by se mohla pokusit zmocnit se hlavy svého otce. A pak v Nepálu mu to sama Lilith potvrdila.

V tu chvíli musel být radostí úplně bez sebe, pomyslila si, stále ještě zcela jako omámena nenávistí.

Landru proměnil hlavičku v magickou bombu, nereagující na nikoho jiného než na Lilith. Stačil jediný letmý dotek, aby se uvedl do činnosti zápalný mechanismus...

Když Lilith opouštěla hřbitov, byla už hluboká noc. A snad poprvé v životě viděla Lilith, stále ještě oslepená explozí, v níž zanikla poslední hmatatelná památka na jejího otce, skutečnou tmu.

Ale možná to byl jen smutek, stahující jí srdce jako železný šroub lisu...

Měsíc stál v úplňku na zcela vymetené obloze, podobný žhoucímu signálnímu ohni, když Lilith dorazila do Bethina apartmá.

Přítelkyně byla doma - zřejmě čekala na Lilith.

A dlouho, jak bylo vidět na první pohled.

Lilith si interpretovala uzavřený výraz Bethina pohledu správně. Reportérka na ni stále ještě byla nabroušená.

A tak Lilith beze slova přistoupila k ní a objala ji.

Zřejmě to bylo gesto natolik překvapivé, že Beth rázem zjihla.

"Co je to s tebou?"

Takhle sebranou ještě nikdy Lilith neviděla.

Takhle zničenou ji ještě nikdo neviděl.

Došly spolu až ke gauči a posadily se, stále ještě napolo v objetí.

Lilith odložila všechen stud. Vyprávěla všechno, co se stalo. To nejpodstatnější. O druhé smrti svého otce - tak to vnímala.

Beth mlčky naslouchala. Snad nedokázala spoluprožít svazek, který někoho může poutat k takovému bizarnímu předmětu, jako je vypreparovaná hlavička. Na druhé straně však měla dostatek schopnosti vcítění, aby poznala, jak tuze se tato ztráta Lilith dotkla.

Něžně ji pohladila po černých vlasech a stiskla ruku.

"Tys neměla žádné problémy?" zeptala se Lilith nakonec.

"Jak se to vezme. Carlotta se chtěla o Maryann postarat sama. Poslala mě domů. Pak jsem podala anonymně udání - takže policie už o všem ví. Myslím, že zítra si o tom přečteme v mých novinách."

Mezi oběma mladýma ženami zavládlo ticho. Po nějakou dobu neřekly žádná ani slovo.

Pak začala Lilith, zprvu neuvědoměle, opětovat Bethino hlazení.

Jejich pohledy se setkaly.

Snad to mělo příčinu v jejich zvláštním naladění, ale snad jen prostě v tom, že obě pocítily, že si už nemohou déle nic namlouvat. V žádném ohledu. Buď jak buď, jejich ruce se náhle dotýkaly míst, která si dosud zakazovaly.

Reportérčin dech se zrychlil. Její prsty vzrušeně přejížděly přes pseudotkaninu, kryjící Lilithina ňadra.

Lilith zabořila obličej do Bethina břicha. Blaženě přitom vzdychla. Avšak v tu chvíli jí opět vytanuly na mysli její minulé prožitky. Její ztráta...

Když z tohoto důvodu na chvíli ustala, Beth jako by se zmocnila obava, že zašla příliš daleko.

Avšak Lilithina otázka jí hned vzápětí zahnala tuto obavu.

"Co bys řekla společné koupeli?"

Beth se beze slova vymanila z jejího objetí a hbitě zmizela ve vedlejší místnosti. Zvuk tekoucí vody vylákal Lilith za

ní.

Beth zjevně vlastnila, kromě nezvykle bohatého repertoáru kontaktních čoček, právě tak bohaté množství nejrůznějších vzrušujících přísad do koupele.

Stále bez jediného slova pomohla Lilith přítelkyni svléknout šaty i prádlo. Když ji nyní viděla před sebou stát docela nahou, byla touhou skoro bez sebe.

"Co uděláme s tímto?" zeptala se Beth a ukázala na Lilithiny šaty.

"To si poradí samo," pravila poloviční upírka. Alespoň doufala.

A o chviličku později skutečně symbiont sklouznul z její kůže a sbalil se jako opasek kolem jejího útlého pasu.

Nyní už ani Beth nebyla k zadržení. Přímo nacpala Lilith do vany, kde se pak obě bezmyšlenkovitě oddaly naprosté extázi.

Lilith se zpočátku chovala nezvykle pasivně, neboť akceptovala Beth jako zkušenější milovnici v takovéto zvláštní konstelaci. Záhy se však už nedokázala ovládnout. Něžně se omývaly navzájem, jazykem ochutnávaly a líbaly každý čtvereční centimetr kůže. Beth, se zdála být úplně blázen do Lilithiných plných ňader. A Lilith by mohla totéž říci o Bethiných drobných, a přece tak ženských prsech, jejichž hroty směle mířily proti ní. Přisála se k nim a neustala, dokud neztvrdly.

Beth vzdychla rozkoší a oplácela stejnou mincí, přičemž zároveň prsty hnětla pod vodou Lilithin klín.

Pomocí rtů, jazyka a rukou si přivozovaly jeden orgasmus za druhým, jako když se navlékají perly na šňůrku.

Až nakonec zcela bezvládně spočinuly v těsném propletení těl ve vychládající vodě.

A pak se najednou Lilith zeptala: "Nevíš, kolik může být hodin?"

"Ne. Proč?"

"Mám ještě jednu schůzku..."

Měsíc na noční obloze Lilith připomněl, že od svého návratu si ještě ani jednou neprocvičila svou schopnost měnit podobu.

Na nepálské straně Himaláje se jí poprvé podařilo něco, co bývá často upírům přisuzováno jako zvláštní magický dar: Proměna v netopýra!

Byla to nepopsatelná zkušenost, vznášet se náhle v povětří jako pták, nadnášena vlastní silou.

Nakonec si rozmyslela vyzkoušet to znovu. Raději se spolehla jen na to, že s pomocí symbiontu "jako vítr" proběhne čtvrtí, se kterou ji spojovalo tolik nepěkných vzpomínek.

Na první pohled skýtala Paddington Street už zase dojem relativní normálnosti. A přece Lilith stále cítila, že zdaleka není všechno takové, jak před policejní blokádou.

V některých oknech poblíž čísla 333, kolem kterých přecházela, se svítilo - avšak mnohá jiná okna zůstávala temná. Domy působily opuštěným dojmem, snad proto, že jejich obyvatelé, nouzově evakuovaní v době kulminace událostí, stále ještě nevěřili v definitivní "mír".

Lilith se ani jednou nezastavila, dokud nedosáhla pozemku obehnaného plotem. Na vše se tu lilo přízračné měsíční světlo.

Zdálo se, že brána a zeď kolem zahrady jsou jediné, co přežilo všechny ty změny bez úhony. Brána byla (z úřední naivnosti či starostlivosti) zajištěná silným řetězem a visacím zámkem, třebaže jen o pár metrů dál byla ve zdi proražená díra, kterou předtím dovnitř vjížděly demoliční stroje.

A přece se Lilith rozhodla zeď přelézt. Žádný člověk neměl šanci sledovat její pohyb, zvláště když symbiont kopíroval její tělo jako druhá kůže, pohlcující světlo.

Když se dostala nahoru, obhlédla celý pozemek, jehož pustá prázdnota na ni působila více než očekávala. Z domu, v němž prospala 98 skutečných let, nebylo vidět jediný kámen. Stopy na povrchu dávaly tušit, že troskami byl zasypán bývalý sklep, načež bylo vše ještě zahrnuto zeminou.

Nerozuměla ovšem tomu, jak se mohlo tak snadno podařit smazat dům z povrchu zemského. Velice dobře si vzpomínala, že dům vůbec nebyl tak bezbranný...

Což skutečně všechna ta magie, která toto místo obestírala po sto let, vyprchala pod náporem pitomé techniky...?

Po Warnerovi nikde ani stopy. Možná, že přišla pozdě. Ale on přece neudal žádný přesný čas, když jí oznamoval místo schůzky. "Této noci" byl velice vágně udaný pojem.

Stále ještě nepouštěla ze zřetele možnost, že by tato návštěva na pozemku nemusela dobře dopadnout. Také proto zamlčela Beth cíl své cesty. Jestli všechno dobře dopadne, poví jí vše dodatečně.

Lilith seskočila na druhou stranu a pružně přistála na nerovné půdě. Země byla tak měkká, že se Lilith musela bezděčně ptát sama sebe, co by si počala, kdyby ji bývalá zahrada pohltila jako tekutý písek. Odpověď nenašla a proto raději šla dál.

Nyní, když tu už ze země nevyrůstala jediná trávička, vypadala plošina za zdí stísňujícím způsobem svraštěle. Stísňujícím proto, že Lilith toto "universum", ve kterém tak dlouho vyrůstala, chráněná před celým světem, stále ještě chápala jako něco velikého. I poté, co už dávno unikla jeho vlivu.

Tam, kde stával dům, který kdysi její matka nevysvětlitelně silnou magií zajistila proti každému člověku i upíru, se Lilith zastavila. Vdechovala průzračný noční vzduch a kochala se nebývalým klidem. V podstatě na málokterém jiném místě měla pocit tak hlubokého bezpečí jako právě zde, kde rozhodně nebylo nejmenšího důvodu cítit se dobře. Vše, co znala, bylo pryč, a přece zůstávala tatáž atmosféra, jakou znala ze svého "snového života".

Často uvažovala o tom, jakému účelu asi sloužily její zfalšované vzpomínky. Kdyby snila o životě bojovnice,

rozuměla by tomu lépe. Avšak ona "vyrostla" v roli docela obyčejného děvčete a teenagera.

Dalo se to vysvětlit v podstatě jediným možným způsobem: Stále si ještě nemohu vzpomenout, co na mě SKUTEČNĚ působilo v průběhu těch devadesáti osmi let. To, co jsem se domnívala znát, je pouhý povrch. Musí za tím vězet mnohem víc. Ovládám řeči, které jsem se v životě neučila, ba dokonce jsem dokázala číst to prastaré klínové písmo v himalájských horách... JAK TO?

Ty chybějící dva roky...

Její úvahy vždycky skončí v tomto bodě!

Anebo i tady bylo její myšlení omezeno jejím přáním? Přáním, aby nemusela být ničím víc, než tím, co jí bylo dosud vyjeveno...?

A co s ní bude během těch dvou let? Těch dvou let, které musí strávit už v bdělém stavu, aniž by stačila dočerpat tu trošku potřebné síly a znalostí, které by završily její vývoj...

To nemá smysl!

Nemá smysl se v tom přehrabovat. Rozhodla se pro svou cestu, a jestliže to dům konečně akceptoval, tím lépe...

Náhle strnula, když zaslechla tichý smích.

"Uvažuješ, to je dobře," řekl Jeff Warner. Stál přímo za ní, aniž by ho viděla přicházet.

To není možné, napadlo ji. Vždyť bych ho přece musela vidět!

Mlčky spolkla jeho poznámku, která ji zřejmě měla upozornit na její nepozornost. Ale jestli umí Warner číst myšlenky, to také není marné.

"Tak tedy jsem tu," řekla stručně. Podtrhla své slova navíc i výmluvným gestem. "A teď chci vysvětlení! Proč tu jsem?"

"Mám poselství," řekl Warner (je stále ještě nabit elektřinou?).

"Od koho?"

"Na tom nezáleží." A než mohla Lilith něco namítnout, pokračoval: "Ta, která ti svěřila poslání, se rozhodla podporovat proces tvého vývoje napříště vně místa tvého narození."

Ta, která ti svěřila poslání...

Kdo je to?

Její matka?

Lilith o tom v duchu pochybovala. Vždyť i její matka jí ve svém krátkém poselství, které zanechala, naznačovala, že ona sama není iniciátorkou toho neprůhledného plánu. Lilith si přesně vzpomínala na slova: "O tvém poslání ti zatím nesmím prozradit nic - což ti už naznačuje, že ani já jsem nejednala docela z vlastní vůle. Ani tvůj otec netušil, k čemu jsem byla předurčená. Svému osudu jsem se mohla vzepřít stejně tak málo, jako ty svému..."

Co přesně to znamená?

KDO tahá za nitky?

"Je ještě brzy ti to říci," vysvětloval Warner - či vlastně to, co oživeno "přišlo s ním", jak se vyjádřil při jejich prvním setkání.

Lilith byla stále pevněji přesvědčená, že se do Jeffa Warnera převtělila část DOMU. Zbývalo jen vysvětlit, čím DŮM vlastně byl. To nebyly přece jen zdi, které tu nyní leží rozježděny, nýbrž i něco, co jim po dlouhý čas vdechovalo duši a co Lilith téměř po celé jedno století vychovávalo. Co ji připravovalo k boji proti národu, ke kterému patřila i sama Creanna...

Lilith se prudce vytrhla ze svých úvah. "Proč jsem měla přijít?"

"Aby ses dozvěděla, že už nejsi sama."

"Co to znamená?"

"Ta, která ti svěřila poslání, se snaží omezit rozsah škod."

Lilith cítila, jak se jí do hlavy nalévá horko. "Jakých škod?"

"Sama brzy poznáš, co tvé předčasné probuzení a proces, který tím byl uveden do chodu, způsobily."

"Už jednou mi kdosi říkal něco o této vině. Jmenoval se Esben Storm. Říká ti něco to jméno?"

"Nic mi to neříká, ale jestliže dokázal rozeznat podstatu těchto událostí, pak byl moudrý."

Mohla mu důvěřovat? Mohla důvěřovat bytosti, která vypadala jako člověk, a přece neměla ani nejmenší lidskou slabinu?

"Co to znamená, že už více nejsem sama?" opakovala otázku. "Existuje snad ještě někdo takový jako já?"

"Ne, "řekl Warner.

"Tak co tedy?"

"Ta, která ti svěřila poslání, vyslala osvoboditele."

"Osvoboditele?"

"Vidělas je trhat ovoce stromů v této zahradě."

"Tys byl jedním z nich!"

"Já jsem byl jedním z nich."

"Co to znamená?" vydechla Lilith. Pocit horka vystřídal chlad. Bez jakéhokoli zjevného důvodu ji mrazilo.

"To znamená, že během posledních dní každý utržený plod osvobodil jednu kreaturu temnot a vrátil jí její lidství, aby pak mohly stát na tvé straně, až přežijí období krize!"

Lilithin mozek se snažil pracovat na plné obrátky. "Období krize?"

"Služebníci zla," vysvětloval Warner, "jsou zajatci strašného snu - mnohem strašnějšího, než byl ten, jenž jsi snila ty. Za normálních okolností nejsou schopni mu uniknout. Nesou v sobě sémě tvých přátel - a svých pánů. - Víš, jak se z člověka stává služebník?"

"Ne přesně," odpověděla Lilith vyhýbavě.

"Upír prostě nevypije krev své vyvolené oběti. Upír zabíjí. A sémě vzbudí mrtvého znovu ke zdánlivému životu, který duši oběti zabrání, aby nastoupila cestu na onen svět. Od této chvíle je pak zajatcem snu, který jí sémě vsugerovalo. Právě ono činí kreatury ve všem povolnými. A kreatury samy pak pijí krev, aby živily v sobě semeno, které si je podmaňuje - avšak ony samy jej už nedokážou šířit dál."

"Ale to by pak osvobození od tohoto ‚semene' zákonitě znamenalo jejich smrt!" namítla Lilith s neskrývanou skepsí.

"Ne, pokud se to udělá správně."

"Proč," hledala dál jeho slabinu, "tedy nepromění ta, která mi svěřila poslání, všechny služebné kreatury, co jich jen na zeměkouli je, znovu v lidi, kterými kdysi byli?"

"To by nemělo žádný smysl. Upíři si vždycky mohou vytvořit otroky nové, i bez kalichu, kromě toho podceňuješ náročnost takového osvobození jedné jediné kreatury."

Lilith nyní však v hlavě zněla jiná věc. "Co ty víš o kalichu?"

"Stále ještě existuje."

"Kde?"

"To nikdo neví. Jeho stopa se ztratila před více než půltřetím stoletím v místě jménem Llandrinwyth." :

"Co to bylo za stopu?"

"Zjisti to!"

Neznělo to jako příkaz - ale byl to příkaz. Absolutně nepřeslechnutelný.

Lilith se mu chtěla vzepřít. Nechtěla se už zase nechat využívat. Avšak její jazyk ji poučil, že nemá na výběr: "Kde leží to místo - ten Llandrinwyth?"

"Na jihozápadě Anglie, v Cymru, v Radnoru..."

Třebaže jí tyto názvy doslova nic neříkaly, měla pocit, že to podstatné prostě nemůže zapomenout. A přece byla spokojenosti stále velmi vzdálená.

Stiskla rty. "Předtím jsi mluvil o ‚době krize' u osvobozených..."

"Když setřesou pouta snu, nastoupí fáze nového zorientování, které je po několik dní či týdnů činí tuze zranitelnými. Nejprve musejí zase najít sebe sama. A ujasnit si cenu svého vysvobození,"

"Jakou cenu?"

"Sloužit nadále novému pánu," řekl Warner.

"Komu?"

"Tobě."

Po této příšerné odpovědi se Jeff Warner počal pomaličku propadat do půdy zahrady a právě v tu chvíli si Lilith uvědomila, že celou tu dobu vlastně nestál na zemi, nýbrž až po kotníky zabořen v ní.

Když mu chtěla pomoci, odmítl. "To všechno je v pořádku. Musím se nyní vrátit tam, kde jsem byl uzdraven. Musím dostát povinnosti, která je mi uložena - tak jako ty své! S osvobozenými se setkáš ode dneška přesně za dva měsíce. Všechno ostatní přijde samo."

"Kde se s nimi setkám?" zvolala Lilith chabě.

"Také to přijde samo! Nyní jdi! A pak hledej příčinu toho, o čem jsme spolu mluvili."

"Ještě někdo..."

Žádná odpověď.

V příští sekundě se nad Warnerovou hlavou zavřela nerovná zem, a Lilith pocítila pod svými "šaty" vyboulení, které tam předtím nebylo.

Na pravé kyčli se jí utvořila kapsa. Když do ní Lilith opatrně sáhla, našla něco, co na dotek i na pohled vypadalo jako - jablko.

Jedovatě rudý plod...

Maryann šermovala rukama a snažila se, couvajíc, uniknout.

"Trish, darling!" brebentila ona otrhaná postava, které před chvílí po decentním zaklepání otevřela dveře svého pokoje.

Muž bleskurychle vklouzl do pokoje a dveře za sebou jedním rázem zabouchl. Než stačila Maryann nasadit k tomu správnému jeku, ležela na koberci a muž, silný jako medvěd, nad ní dřepěl jako ohavná ropucha. Rukou jí zakryl ústa. Zdálo se jí, že z ní cítí krev.

"Jen klid, Trish, darling, nemusíš mít strach. Tentokrát to už bude fungovat. Měl jsem čas trénovat. Tvůj tatíček byl tak milý..."

Maryann ztuhla.

Až pozdě poznala tohoto brutálního vetřelce, protože fotografii v Harpsově bytě si prohlížela jen zběžně otcovi přes rameno.

Ach, Bože, otec...!

Před několika hodinami se vrátila Carlotta a pokoušela se jí oznámit jeho smrt co možná nejšetrněji.

Maryann ji vyhodila.

A krátce na to jí telefonovala policie a Carlottina slova potvrdila...

A přece to ještě nebyl konec této noční můry.

"Přestaň se bránit, hloupá huso! Když mi slíbíš, že budeš milá, pustím tě."

Maryannino srdce divoce bušilo, oči jako by jí chtěly vypadnout z důlků. Sebrala všechnu sílu a přikývla.

"Jestli mě chceš ale podrazit," konstatoval Leroy Harps, "pak tě naprosto sprostě zabiju. To by sis nic lepšího nezasloužila...!"

Ještě jednou přikývla.

Dal ruku pryč. "Já věděl, že se dohodneme."

"Co - chcete?" zachroptěla. "Jak jste se sem...?

Harps stále ještě dřepěl nad ní. "Tvůj tatínek byl tak hodný." Odporně se ušklíbl. "Jak ten uměl mluvit. Hotový vodopád! Nejprve mi ty tvoje pěkné obrázky ani nechtěl ukázat..."

Maryann mu rozuměla jen napolo. "Já - ale nejsem - Trish!"

Chápala naprosto jasně, že má před sebou nebezpečně zvrhlého, nevypočitatelného šílence.

Harps přikývl. "Já vím. Ale jsi právě tak dobrá jako Trish... jako bys jí z oka vypadla. Snad ještě o trošku hezčí, nevinnější. Jsem blázen do nevinnosti...!"

Maryanniny oči se zalily slzami. "Co - mi chcete udělat?"

V Harpsově obličeji se objevilo cosi téměř jako něžnost. "Obdaruji tě tím, čím obdaroval mistr mě..." V jeho obličeji se náhle objevil výraz ztracence. "Mistr je mrtev... už nikdy nepřišel. .. A já čekal a čekal..."

Maryann náhle věděla, jak se musela cítit Trish.

Anebo otec.

Nechtěla zemřít. A už vůbec ne rukou takového...

"Přestaňte! Pusťte mě! Vždyť vy jste..."

"Ze začátku to bude trošku bolet. Mě to taky bolelo," přerušil ji Harps. Zpod horního rtu mu náhle cosi vyjelo. Cosi, co Maryann přivedlo na pokraj šílenství.

Zuby!

Dlouhé, trošku zahnuté zuby, ostré jako jehly, lesknoucí se jako slonovina.

A bez dalšího vysvětlování se dotkly jejího krku.

V tu chvíli ji děs přemohl.

Omdlela.

Lilith rozrazila jen přivřené dveře a v mžiku pochopila celou situaci.

Harps se nakláněl nad Maryann Rosehillovou - přesně tak, jak se toho obávala.

Jakmile se totiž dotkla onoho zvláštního jablka, v hlavě se jí rázem rozsvítilo.

V tu chvíli jí došlo, co mělo znamenat to M na dlaždičkách nad mrtvým Paulem Rosehillem. "To vypadá, jako by byl mučen," zazněla ji znovu v uších Carlottina slova. Co z něho asi chtěl vrah dostat? A pak si ještě vybavila ty fotografie Rosehillových dcer, rozházené po podlaze.

M jako Maryann...

A najednou věděla, kde kreaturu Harpse najde. Od Beth se dozvěděla, kde přesně se Rosehillova dcera ubytovala.

"Dost!"

Zvuk otvírajících se dveří ještě ignoroval.

Její hlas však už ne.

V poslední chvíli, dříve než stačil své tesáky se smrtícím účinkem pohroužit do hrdla oběti, jej cosi přinutilo vyskočit. Snad vytušil skutečně obrovské nebezpečí, ve kterém se náhle ocitl.

Snad poznal dokonce Lilithin hlas

"Ach tak, ty...!

Lilith se pomalu plížila k němu. Nespouštěla jej z očí. Dívka na podlaze se nehýbala, Lilith však doufala, že je ještě naživu.

"Kdo ti to udělal?" otázala se, aniž by dala najevo své napětí. "Kdo z tebe udělal kreaturu?"

Po Harpsově tváři přelétl stín. a nečekaně plačtivým tónem se svěřoval: "Mistr je mrtev! A já cítím, že to ty jsi mi ho vzala! Ty..."

"Mistr?"

"Hora..."

V tom okamžiku jako by jí spadly šupiny z očí. Hora jí byl přece tenkrát v patách. Musel tedy k Harpsovi přijít po ní. To on stvořil tuto kreaturu, která od té doby bezuzdně vraždí.

Dál se už Lilith ve svých úvahách nedostala. Harps se zřejmě rozhodl nezůstat u pouhého vyčítání.

"Dost možná jsi zavinila i to, že to nefunguje!"

"Co nefunguje?"

"Nesmrtelnost... Sémě!" vyrazil ze sebe Harps. "Mistr mi slíbil nekonečnou pouť. Ale zemřel dříve, než mi mohl říci, jak si mohu opatřit průvodce na tuto dlouhou cestu... On -"

"To jsi tedy svého ‚mistra' řádně nepochopil!" skočila mu Lilith nevybíravě do řeči. Stín viny z ní už zcela opadl.

Harps hrůzostrašně zařval a vrhl se na ni.

Lilith však byla připravená. Bleskurychle proti němu vztáhla ruku s "ovocem", které dostala v Paddington Street. A nežli si stačil Harps uvědomit, jak se to vlastně stalo, dotklo se jedovatě rudé jablko jeho rtů - a vydalo se na svou další cestu do jeho útrob.

Co se dělo pak, je mimo hranice lidského chápání. Lilith se na vlastní oči stala svědkem vysvobození!

Rázem z Harpsových očí zmizely všechen děs, chtivost i nenávist. Zapotácel se. Jeho spáry pustily Lilith a už jako ruce se mu bezvládně komíhaly podél těla. Se svěšenou hlavou klesl Harps na kolena vedle Maryann. Jako by jej přemohla jakási nejasná vzpomínka, že je vinen jejím nynějším stavem. Rozvzlykal se, natáhl se po dívce - avšak ne, aby jí uškodil, nýbrž...

Nýbrž?

Lilith již nedokázala rozeznat, co je špatně a co správně. Nechtěla však nic riskovat.

Uchopila masivní hotelový popelník, přiskočila k Harpsovi a praštila ho keramikou přes hlavu.

Však mu to patří.

S tichým povzdechem klesl na zem vedle Maryann a zůstal ležet.

Lilith položila popelník vedle dívky, netrpělivě čekala, až přijde k sobě, a pak jí vsugerovala, jak Harpsův útok dopadl "doopravdy". Tedy to, že ho Maryann v obranném reflexu sama udeřila popelníkem...

Když o chvíli později vyšla Lilith nepozorovaně z pokoje, zaslechla ještě na schodišti Maryannin hysterický jekot.

Mohla si být jistá, že Harps už nebude klást žádný odpor a zakrátko se pokorně nechá odvést policií.

A také, že si Maryann nevzpomene ani na Beth.

Beth...

Lilith přidala do kroku. Myšlenky na přítelkyni byly pro ni po dlouhé době jediné, co ji dokázalo potěšit.

Natáhl do sebe dech.

Dech?

Srdce mu bušilo klidně a pravidelně, jen obličej a hrdlo nesnesitelně bolely. Naslouchal tomu nezvyklému zvuku, který mu tepal v těle znovu teplém, a cítil, jak mu cosi vlhkého, slaného stéká po tváři do koutku úst a pak dál.

Jen pár hodin potřeboval k tomu, na co jiní potřebují celé dny a týdny. Pár hodin, během kterých ze sebe setřásl starý Život jako oblek, ze kterého vyrostl, a vklouzl do nového, jako do světlého, teplého, širokého pláště.

Ani na chvíli nezaváhal opustil žalář svého domu.

Sémš ztratilo svou moc.

Cíl jeho kroků ležel někde na tomto kontinentu a on, Virgil Codd, jej znal...

1 viz VAMPÝRA, sv. č. 6 - 8

2 viz VAMPÝRA, sv. č. 3 - Posedlá

3 viz VAMPÝRA, sv. č. 5 - Bez přátel

4 viz VAMPÝRA, sv. č. 5 - Bez přátel

??

??

??

??